அத்தியாயம் 30

ராமதாசி புவாவின் கர்வத்தை அடக்குதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவில் தங்கியிருந்த போது சாளம்பே என்கிற ஊரில் உள்ள மடத்திற்குச் சென்றார். அந்த மடத்தை ராமதாஸி புவா கவனித்து வந்தார். சாளம்பே மடம் பட்வர்த்தர்களுக்கு சொந்தமானது. ராமதாஸிபுவா ஆன்மிகத்தில் தனக்கு ஞானம் அதிகம் என்கிற கர்வம் அவருக்கு மிகுதியாக இருந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த மடத்தில் தங்கியிருந்த போது மதியம் உணவருந்தி விட்டு அயர்ந்து உறங்கிவிட்டார். ராமதாஸிபுவாவுக்கு அலுவல் நிமித்தமாக அவசரமாக வெளியே செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் கதவை வெளியில் இருந்து பூட்டிக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்.

அந்த கிராமத்திற்கு அருகில் பீமா நதி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. மாலை நேரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பீமா நதிக்கரையில் ஆளரவம் இல்லாத இடத்தில் உலாவிக் கொண்டிருப்பதை சிலர் கவனித்தனர். இந்த விஷயம் கிராமம் முழுவதும் காட்டுத்தீ போல பரவி, ராமதாஸிபுவாவின் காதுகளுக்கும் வந்தது. தான் கதவை பூட்டிவிட்டு அல்லவா வந்தோம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எப்படி நதிக்கரையில் இருக்க முடியும்! சாவி என்னிடம் இருக்கிறதே! இது என்ன குழப்பம்! என்று எண்ணியவாறே மடத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

மடம் அவர் பூட்டியபடியே இருந்தது. அவருடன் இருந்த மக்கள் அனைவரும் ராமதாசிபுவாவின் ஆன்மிக முன்னேற்றத்தை பற்றி கேலி செய்தனர். உடனே அவர் நதிக்கரைக்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தேடிக் கண்டுபிடித்தார். அவர் அடைந்த ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த பின்னர் ராமதாஸிபுவாவின் அஹங்காரம் முற்றிலுமாக நீங்கியது. மேலும் சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த பரசுராம் பட் என்கிற அடியவர் இந்த நிகழ்ச்சியை நேரில் கண்டிருக்கிறார்.

இதே போன்ற லீலைகளை நாம் மற்ற மஹான்களின் (சேஷாத்திரி ஸ்வாமிகள், திருவண்ணாமலை) வரலாறுகளிலும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். முக்தி நிலையை அடைந்த ஆத்மாக்களை எங்காவது அடைத்துதான் வைக்க முடியுமா? சாதாரண பூட்டுதான் அவர்களை கட்டுப்படுத்தி விடுமா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 31

வருவாய் அதிகாரிக்கு (மாம்லத்தார்) அருளுதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவில் தங்கியிருந்த போது இன்னொரு சுவாரசியமான சம்பவம் நடைபெற்றது. ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காக போஸே என்கிற கிராமத்திலிருந்து ஸ்ரீ யஷ்வந்த் மஹாதேவ் (தேவ் மாம்லத்தார்) என்கிற வருவாய்த்துறை அதிகாரி ஒருவர் வந்திருந்தார். அவருக்கு சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு கனவு தோன்றி, அதில் ஒரு சந்நியாசி அவருக்கு சாளக்கிராமத்தை அளித்துவிட்டு, **"இந்த சாளக்கிராமத்தினால் உனக்கு இந்த உலக வாழ்க்கையிலும் ஆன்மிக வாழ்க்கையிலும் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு துறவியாக ஆவாய்"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். பின்பு கண்விழித்ததும் அவருக்கு அருகில் ஒரு சாளக்கிராமம் இருந்ததைக் கண்டு அவர் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது. அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்து விட்டு எழும்ப மனமில்லாமல் அப்படியே அதே நிலையில் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் யஷ்வந்த்தின் தலையை தொட்டு ஆசீர்வதித்துவிட்டு, **"உன் சாளக்கிராமம் எங்கே?"** என்று கேட்டார். யஷ்வந்த் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து **"மஹராஜ், நீங்கள் ஸ்ரீ தத்தரின் முழு அவதாரம்"** என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டே இருந்தார். பிறகு யஷ்வந்த் மஹாதேவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பாதபூஜை செய்துவிட்டு பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்துவிட்டு கிளம்பிச் செலவதற்காக அனுமதி கேட்டார். **"நீ கிளம்பலாம். நீ உலகம் முழுவதும் துறவி என்று புகழடைவாய்"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

அதற்கு பின்னர் தேவ் மாம்லத்தார் மிகுந்த நேர்மையுள்ளவராகவும் பக்திமானாகவும் வாழ்ந்து வந்தார். உதவி என்று கேட்டு வருபவர்களுக்கு தயங்காமல் வாரி வழங்குவார். அவருக்கு நான்கு குழந்தைகள் பிறந்து இறந்தாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஏதோவொரு காரணத்திற்காகத்தான் இவ்வாறு செய்கிறார் என்கிற எண்ணத்தோடு பக்தி மாறாமல் இருந்தார்.

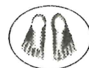
ஒருமுறை அவர் நாசிக் நகருக்கு அருகேயுள்ள சடானா என்கிற ஊரில் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். கி.பி. 1870-71 இல் சடானாவில் பயங்கரமான பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மிருகங்கள் பட்டினியால் உயிரிழந்தன. மக்கள் பசி தாகத்தால் தவித்தனர். அவர் தன் வீட்டிலிருந்த நகைகளைக் கூட விற்று மக்களுக்கு உணவளித்து உதவினார். இருப்பினும் நிலைமை எதுவும் மாறவில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் சர்க்காரின் கஜானா சாவியை எடுத்து அதிலிருந்த பணத்தை ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு விநியோகம் செய்தார். மக்கள் அவரை வாயார வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றனர்.

இந்த விஷயம் சர்க்காருக்கு எட்டியது. துணை ஆட்சியர் அவரை விசாரணைக்கு அழைத்து கஜானாவை சோதிக்க வந்தார். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! அப்போது கஜானா பணத்தில் எதுவும் குறையவே இல்லை. **'யோகக்ஷேமம் வஹாம்யகம்'** என்கிற கீதை வரியின் பொருளானது: **'என்னுடைய பக்தனின் நலனுக்காக நானே அவனுடைய பாரங்களை சுமப்பேன்'** என்பதாகும். அதேபோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் அத்யந்த பக்தனை தவிக்கவிட்டுவிடுவாரா? அவரை இக்கட்டான நிலையில் இருந்து காப்பாற்றிவிட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற பின்னர் தேவ் மாம்லத்தாருக்கு வேலையில் நாட்டம் இல்லை. வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு, தன் மனைவி கோபிகா பாயை அழைத்துக்கொண்டு க்ஷேத்ராடனம் கிளம்பினார். அவர்கள் இருவரும் தீவிரமான யோகப்பயிற்சிகள் மேற்கொண்டு இருவரும் சேர்ந்தே மஹாசமாதி அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கருணையினால் இந்த தம்பதி மிகவும் உயர்ந்த நிலையை அடைந்தனர். குருவை முழுமையாக சரணடைந்து, இந்த உலக வாழ்க்கைக்கு தேவையான சிறு சிறு கோரிக்கைகளுக்காக அணுகாமல் ஆன்மிகப் பாதையில் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்று கேட்கும் போது, அவர் எப்படிப்பட்ட உன்னதமான நிலையை அளிக்கிறார் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 32

மங்கள்வேடாவில் இன்னும் சில லீலைகள்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கி.பி. 1838 முதல் கி.பி. 1850 வரை 12 ஆண்டுகள் மட்டுமே மங்க்ள்வேடாவில் தங்கி சில லீலைகள் மூலம் தான் ஒரு மஹாபுருஷர் என்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். அவர் அங்கு தங்கியிருந்தபோது பொதுஜன தொடர்பை பெரும்பாலும் விரும்பவில்லை. குறைவான லீலைகள் மட்டுமே செய்ததனால் அவரை சில பாக்கியசாலிகள் மட்டுமே அடையாளம் கண்டுகொண்டனர். முந்தைய அத்தியாயங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள லீலைகள் மட்டுமல்லாமல் இன்னும் சில லீலைகள் அவர் அங்கு நிகழ்த்தியிருக்கிறார். ஆனால் அவை நமக்கு விவரமாகக் கிடைக்கவில்லை. அவற்றை இந்த அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகக் காணலாம்:

- மங்கள்வேடாவில் உள்ள கிணற்றில் நீர் இல்லாமல் வற்றிப்போய் இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் கோரிக்கை வைத்தவுடன் அவர் அந்த கிணற்றை நிரப்பி அருளினார்.
- மங்கள்வேடாவில் மராட்டிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இளமையான துறவி ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு ஸ்ரீ விட்டலன்தான் மானசீக தெய்வம். அவருக்கு தன் மானசீக தெய்வத்தை தரிசிக்க வேண்டும் என்கிற ஆவல் அதிகமாக இருந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சந்தித்தபோது, "**நீ துவாரகைக்கு சென்று அங்கு மண் காசுகள்(செப்பு காசுகள் போன்ற அளவில்) செய்து கொண்டிரு. உனக்கு ஸ்ரீ விட்டலனின் தரிசனம் ஒரு நாள் கிடைக்கும்**" என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார். அந்த துறவியும் துவாரகைக்கு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே செய்தார். அவருக்கு மூன்று முறை விட்டல் தரிசனம் கிடைத்தது.

இவ்வாறு அனைவருக்கும் ஆசி வழங்கிக் கொண்டும் பலருடைய நோய்களை குணப்படுத்திக் கொண்டும், பலருடைய கர்மாக்களை அவர்களுக்கே தெரியா வண்ணம் சிறு சிறு லீலைகள் மூலம் கழித்துக் கொண்டும் மங்கள்வேடாவில் 12 ஆண்டு காலம் தங்கியிருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் திடீரென ஒரு நாள் அங்கிருந்து கிளம்பினார். அவர் அங்கிருந்து பண்டரிபுரம் வழியாக மோஹோல் என்கிற இடத்தை வந்தடைந்து அங்கு

கி.பி.1850-1855 வரை தங்கியிருந்தார். பண்டரிபுரம் செல்லும் வழியிலும் மோஹாலிலும் சில அற்புதமான லீலைகள் புரிந்து தன்னை ஒரு மஹாபுருஷர் என்று வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். அவற்றை விவரமாக வரும் அத்தியாயங்களில் காணலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 33

எனக்கு செருப்பு வேண்டும்!

இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மங்கள்வேடாவிலிருந்து கிளம்பி பண்டரிபுரத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்த போது நடைபெற்ற அற்புதமான நிகழ்ச்சியை விரிவாகக் காணலாம். கர்மர்கர் என்கிற விவசாயியின் விளைநிலத்தை பண்டரிநாத் மற்றும் ஏக்நாத் என்கிற சகோதரர்கள் வாங்கி விவசாயம் செய்து வந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பண்டரிபுரத்துக்கு நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தபோது அவர்களுடைய விளைநிலத்தை தோராயமாக மதியம் ஒன்று அல்லது இரண்டு மணிக்கு கடந்து சென்றார். வெயில் சுட்டெரித்தது. அந்த வெயிலில் எவராலும் செருப்பு அணியாமல் நடந்து செல்லவே முடியாது. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பண்டரிநாத்தை பார்த்து **“உன் செருப்புகளை எனக்குக் கொடு”** என்று கேட்டார். பண்டரிநாத்திற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்து என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை உடனே தன் செருப்புகளை அவிழ்த்துக் கொடுத்துவிட்டான்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பண்டரிநாத்தின் செருப்புகளை அணிந்துகொண்டு வேகமாக நடந்து சென்று அவர்கள் கண்ணோட்டத்தை விட்டு மறைந்து போனார். அவர்கள் இருவருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி எங்கே சென்றார் என்றே தெரியவில்லை. ஏக்நாத் தன் சகோதரனிடம், **“அவர் பைத்தியக்காரர் போல**

இருக்கிறார். அவர் எங்கே சென்றாரோ தெரியவில்லை. அவரிடம் உன் செருப்புகளை அளித்துவிட்டாயே! காகா (மராத்தி) வந்து கேட்டால் என்ன சொல்வது?" என்று கோபித்துக்கொண்டான். பண்டரிநாத்திற்கு கவலை தொற்றிக்கொண்டது.

ஒரு சில நிமிடங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மீண்டும் அங்கு வந்து பண்டரிநாத்திடம், "இதோ உன் செருப்புகள். நீயே வைத்துக்கொள். இப்போது உன் காகா கோபப்பட மாட்டாரே?" என்று கூறிவிட்டு வெறுங்காலில் நடந்து சென்று நொடிப்பொழுதில் காணாமல் போனார். இந்த பைத்தியக்காரர் இங்கு எங்கோ ஒளிந்து கொண்டு நாம் பேசுவதை கேட்டுவிட்டு இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார் என்று இருவரும் நினைத்துக் கொண்டனர். சகலமும் அறிந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தோற்றத்தைப் பார்த்து இவ்வாறு முடிவு செய்து கொண்டது இவ்விருவரின் சிறு புத்தி.

பண்டரிநாத் தன் செருப்புகளை அணிந்து கொண்டு வேலைகளில் மும்மரமானான். சோலாப்பூரிலிருந்து திரும்பி கொண்டிருந்த சிலர், அரைமணி நேரத்திற்கு பின்னர் அவ்வழியை கடந்து சென்றனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இதைக் கேட்டவுடன் இருவருக்கும் ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. ஒரு சாதாரண மனிதனால் இவ்வளவு விரைவாக எப்படி அவ்வளவு தூரம் செல்ல முடியும்! அவர் கண்டிப்பாக ஒரு மஹாபுருஷராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதை இருவரும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் எப்போதும் இதுபோன்ற வினோதமான தோற்றங்களில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வார் என்று நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதன் உண்மைத்தன்மையை விளக்கும் விதமாக இந்த நிகழ்ச்சி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரால் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

இதுதான் மங்கள்வேடாவில் (அருகில்) நடைபெற்ற கடைசி நிகழ்ச்சி. இதற்குப் பின்னர் அவர் மங்கள்வேடாவுக்கு மீண்டும் வரவேயில்லை. மங்கள்வேடா மண் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்கிறது! பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் தொடர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாத ஸ்பரிசத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே இருந்திருக்கிறது!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 34

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மோஹோலில்...

மங்கள்வேடாவை விட்டுக் கிளம்பிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பண்டரிபுரம் வழியாக மோஹோல் சென்றடைந்தார். அவர் பண்டரிபுரத்தை கடந்து வரும்போது பீமா நதியில் மிகுதியான வெள்ளப்பெருக்கு இருந்தது. படகு சவாரிக்கு வாய்ப்பே இல்லை என்கிற நிலை இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு சில படகோட்டிகளிடம் தன்னை அக்கரைக்கு கொண்டு சேர்க்குமாறு கேட்டார். எவரும் வரத் தயாராக இல்லை. இச்சூழ்நிலையில் அக்கரையை சென்றடைவது என்பது முடியாத காரியம். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரால் முடியாது என்பது உண்டா என்ன? அனைவரின் ஆச்சரியத்திற்கும் இணங்க ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நதியின் மீது நடந்தே அக்கரையை அடைந்தார். அப்போது வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிய போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முட்டி வரை மட்டுமே நனைந்திருந்ததை நேரில் கண்ட அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் உறைந்து நின்றனர். எவ்வளவு பேரதிர்ஷ்டம் வாய்ந்தவர்கள்! இந்த அற்புதமான காட்சியை கண்டு இன்புற்ற புண்ணியவான்கள்!

ஒழுக்கநெறியின் முக்கியத்துவம்

அது கணேச சதுர்த்தி உற்சவ சமயம். மோஹோலில் ஸ்ரீ கணேஷ் சோஹோனி என்கிற மாம்லத்தார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வீட்டில் கணேச சதுர்த்தி உற்சவம் விமர்சையாகக் கொண்டாடப்படும். அப்போது அவர் வீட்டில்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தங்கியிருந்தார். அன்று அவர் வீட்டில் ஜோராக கீர்த்தனைகள் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். வெளியே ஜோவென்று மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது திடீரென ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த வீட்டை விட்டு கிளம்பினார். அனைவருக்கும் மிகவும் பதற்றம் ஏற்பட்டது. என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லையே! என்கிற பதைபதைப்புடன் அனைவரும் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை உள்ளே வருமாறு அழைத்தனர். சோஹோனி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் மழை கடுமையாக இருக்கிறது என்றும் மிகவும் இருள் சூழ்ந்துள்ளது என்றும் கூறி உடனடியாக உள்ளே வருமாறு அழைத்தார். அவர் அழைப்பதை துளியும் சட்டை செய்யாமல், **"நீ ஒழுக்கமற்றவன். உன் வீட்டில் தூய்மை இல்லை"** என்று கூறிக்கொண்டே வேகமாக காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை துரத்திக் கொண்டே சோஹோனி சிறிது தூரம் சென்றார். ஸ்வாமிகள் வரப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்டவுடன் "**மீண்டும் நான் உங்களை எப்போது சந்திப்பது**" என்று கேட்டார். அதற்கு "**மாம்பழப் பருவம் வரும்போது**" என்று கூறிக்கொண்டே காட்டினுள் சென்றுவிட்டார்.

சோஹோனி தீவிரமான பக்தராக இருப்பினும் அவர் காம மயக்கத்தில் இருந்தார். அவர் தன் வீட்டில் ஒரு காமக்கிழத்தியை தங்க வைத்திருந்தார். இந்த நடத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பிடிக்காததால் அந்த வீட்டில் அவர் தங்கவில்லை. சில நாட்களுக்குப் பின்னர் சோஹோனியின் மூத்த அதிகாரி ஒரு ஆய்வுக்காக வந்திருந்த போது சோஹோனியின் நடவடிக்கைகள் பற்றி அறிந்து கொண்டார். அவரின் நலத்தை விரும்பி, அவர் சோஹோனியை தனியாக அழைத்து "**நீ உன் நடவடிக்கைகளை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். இது ஒரு சர்க்கார் அதிகாரிக்கு அழகல்ல**" என்று அறிவுரை கூறினார். அதற்கு சோஹோனி இது தன் தனிப்பட்ட விஷயம் யாரும் இதில் தலையிடக் கூடாது என்று கூறிவிட்டார். இது அந்த அதிகாரிக்கு மிகுந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர் மீது சில வழக்குகள் போடப்பட்டது. இதன் காரணமாக வேலையை இழந்தார். இந்நிகழ்ச்சி கி.பி.1851-52 இல் நடைபெற்றது. அவர் அந்த காமக்கிழத்தியுடன் சில நாட்கள் சோலாப்பூரில் தங்கியிருந்தார். சிறிது நாட்களுக்குப் பின்னர் அவள் அவரை விட்டு சென்றுவிட்டாள். அவருக்கு வரிசையாக துன்பத்திற்கு மேல் துன்பம் ஏற்பட்டு வாழ்க்கையே துன்பமயமாக மாறியது. சில காலங்களுக்குப் பின்னர் வழக்கிலிருந்து விடுபட்டு சோலாப்பூரிலேயே தங்கியிருந்தார்.

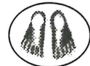
அது ஒரு மாம்பழக் காலம். அவரின் தீய கர்மாக்கள் முழுவதுமாக கழிந்திருக்க வேண்டும். அதன் காரணமாக, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தரிசனம் பெரும் பாக்கியம் அவருக்குக் கிடைத்தது. ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் திகம்பரர் (ஆடைகள் இல்லாமல்- ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் எப்போதும் திகம்பரராகத்தான் அனைவருக்கும் காட்சி அளிப்பார்) போல அவருக்குக் காட்சியளித்து அருளினார். அவர் இரண்டு மாம்பழங்களை சோஹோனியிடம் அளித்துவிட்டு மறைந்து விட்டார். அன்றிலிருந்து அவருக்கு நல்ல நேரம் துவங்கியது. அவருக்கு பரோடாவில் ஒரு நல்ல வேலை கிடைத்தது. அவர் ஆன்மிகத்திலும் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தார்.

இந்த லீலையின் மூலம் நாம் குருவின் வாக்கை மீறக் கூடாது என்பதை நன்றாக புரிந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். குருவின் அறிவுரைகளை நம்

வாழ்க்கையில் நடைமுறை படுத்தினால் மட்டுமே அவருடைய அனுக்கிரகத்தை முழுமையாகப் பெற முடியும். சோஹோனி குருவை அலட்சியப்படுத்தியதால் அதற்கான தண்டனையைப் பெற்றார். அவர் காரணத்தை உணர்ந்து கொண்டு தன்னை மாற்றிக்கொண்டவுடன் குருவின் கருணை கடாக்ஷம் உடனடியாக கிடைக்கப்பெற்று இழந்த செல்வத்தையும் நிம்மதியையும் மீண்டும் பெற்றார். குருவின் வாக்கே வேத வாக்கு என்பதை நாம் கடைபிடித்தால், நம் வாழ்க்கை கண்டிப்பாக முன்னேற்றம் அடையும் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

பிராமணரின் மகனை மீண்டும் உயிர் பெறச் செய்தல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மோஹோலில் தங்கியிருந்த போது அங்கிருந்த ஓடைக்கு நடுவே இருக்கும் ஒரு குகையில் தங்கியிருந்தார். அந்த குகையின் வாயிலில் பெரிய பாறை ஒன்று இருக்கும். அந்த ஊரில் இருந்த பிராமணர் ஒருவரின் மகன் எதிர்பாராத விதமாக இறந்துவிட்டான். பிராமண தம்பதி செய்வதறியாது கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்தனர். ஊர் மக்கள் அனைவரும் இந்த தம்பதியை தேற்றும் எண்ணத்தில், **"நம் ஊரில் சந்நியாசி ஒருவர் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் பார்ப்பதற்கு மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவராகத் தோன்றுகிறார். அவரிடம் சென்று பிரார்த்தனை செய்தால் ஏதாவது வழி கிடைக்கலாம்"** என்று கூறி வழிகாட்டினர். அந்த பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தேடி ஊர் முழுவதும் அலைந்தார், அவரால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மனமுடைந்து வீடு திரும்பியவரை ஒரு பெண் இடைமறித்து **"வாருங்கள்! நான் உங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியைக் காட்டுகிறேன்!"** என்று கூறி குகைக்கு அருகில் அழைத்துச் சென்று **"ஸ்வாமிகள் உள்ளே தான் இருக்கிறார். அவரை அழையுங்கள்"** என்று கூறினாள். **"ஸ்வாமி, வந்து எங்களை காப்பற்றுங்கள்!"** என்று பிரார்த்தனை செய்தவாறு குகைவாயிலில் அவர் அங்கபிரதக்ஷணம் செய்தார். எப்படி திரௌபதியைக் காப்பற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஓடோடி வந்தாரோ அதே போல ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் தன் சமாதி நிலையைக் கலைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார். அவர் அந்த பிராமணரின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு, **"பிராமணரே! உன் மகனை குதிரை மேல் அமர்த்தி கடற்கரைக்குக் கொண்டு செல்"** என்று கூறினார். அங்கிருந்தவர்கள் எவராலும் அதன் உண்மையான அர்த்தத்தை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. **"ஏ! பிராமணரே! உங்கள் பிரார்த்தனை நிறைவேறிவிட்டது"** என்று அந்தப் பெண் கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டாள். பிராமணரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை நமஸ்காரம்

செய்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தபோது, என்ன ஆச்சரியம்! அவருடைய மகன் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். அந்த பிராமணர் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவர் தன் மகனுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்காரம் செய்து, ஒரு குதிரை மீது அமர்த்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக குகைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பலவாறு புகழ்ந்து தன் நன்றிகளை தெரிவித்தார். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும்"** என்று மகிழ்ச்சியுடன் கோஷம் எழுப்பினர். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர்களாக மாறி மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 35

கவே ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மோஹோலில் கணேஷ் சோஹோனியின் வீட்டில் தங்கியிருந்த சமயத்தில் கவே ஸ்வாமி என்கிற ஒரு மஹாயோகியைச் சந்தித்தார். கவே ஸ்வாமிகளுக்கு தோராயமாக 125 வயது இருக்கலாம். அவர் ஹட யோகத்தில் மஹா ஞானியாக விளங்கினார். அவர் யோக நிலையில் இருக்கும் போது தரையில் இருந்து இரண்டடிக்கு மேல் மிதந்து கொண்டிருப்பது போலக் காணப்படுவார். அவர் யோகத்தில் சிறந்து விளங்கியதால் அவரால் கடந்த, நிகழ் மற்றும் எதிர்காலங்களை எளிதாக அறிய முடிந்தது.

கவே ஸ்வாமிகளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் சந்தித்துக் கொண்டபோது இருவரும் பலமணி நேரத்திற்கு தனிமையில் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த சம்பாஷணையின் போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஹட யோகப் பயிற்சி மட்டும் பயனற்றது என்பதை விவரித்துவிட்டு உண்மையான யோகத்தைத் தீவிரமாகப் பயிற்சி செய்யுமாறு அறிவுறுத்தினார். அதற்கு பின்னர் கவே ஸ்வாமிகள் தன் பாதையை மாற்றிக்கொண்டார். சிறிது காலத்தில் அவர் சமாதி அடைந்தார்.

ஒருவர் யோக நிலையில் எவ்வளவு அதீதமான உயர்ந்த நிலையில் இருப்பினும், குருவின் அருள் எவ்வளவு அவசியம் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். குருவின் அருட்பார்வையால் கவே ஸ்வாமிகள் முழுவதுமாக தூய்மை ஆனார். அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஸ்பரிசம் கிடைத்த மாத்திரத்திலிருந்து உயர்ந்த சமாதி நிலையை அடைந்து எளிதாக மோக்ஷ நிலையைப் பெற்று நற்கதி அடைந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

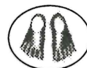
அத்தியாயம் 36

எனக்கு பிரம்மத்தை காட்டுங்கள்

மோஹோலில் கோஷ்டி(நெசவாளர்) ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் வசித்து வந்தார். அவர் எப்போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சந்திக்கிறாரோ அப்போதெல்லாம் **"எனக்கு பிரம்மத்தை காட்டுங்கள்"** என்று கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார். மோஹோலில் ஒரு நாகநாதர் கோவில் உள்ளது. ஒரு முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் கோஷ்டியும் அந்த கோவிலில் இருந்தனர். ஸ்வாமிகள் அந்த வாய்ப்பை பயன்படுத்திக்கொண்டு கோஷ்டியை அழைத்து, **"வா உனக்கு பிரம்மத்தை காட்டுகிறேன்"** என்று கூறிவிட்டு **"இதோ! பிரம்மம்"** என்று கூறிய சில நொடிகளில் அவர்களை சுற்றி பாம்புகளாக இருந்தன. கோஷ்டி பயத்தில் நடுங்கினார். அவருக்கு மனக்கலக்கம் ஏற்பட்டு பித்து பிடித்தவன் போல பல நாட்களுக்குத் திரிந்து கொண்டிருந்தார்.

சில நாட்களுக்கு பின்னர் கவே ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அணுகி கோஷ்டிக்கு தயை புரியுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உடனே சம்மதித்து அவரை குணப்படுத்தினார். அதற்குப் பின்னர் கோஷ்டி பிரம்மத்தை பற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கேட்கவேயில்லை.

நாம் குருவிடமோ அல்லது கடவுளிடமோ ஏதாவது பிரார்த்தனை செய்தால் நம் வரையறையை உணர்ந்து கொண்டு பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

ஒன்று வேண்டும் என்றால் முதலில் அதற்குண்டான நிலைக்கு நாம் நம்மை தகுதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் இந்த கோஷ்டிக்கு ஏற்பட்ட நிலைதான் நமக்கும் ஏற்படும். பிரார்த்தனை நிறைவேறிவிடும் ஆனால் நாம் அந்த தகுதியை அடையாததால், அதில் ஏற்படும் சிரமங்களை தாங்கிக் கொள்ள முடியாதபடி ஆகிவிடும்.

ஆகவே இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் **"தகுதியானவற்றிற்க்கு மட்டுமே ஆசைப்பட வேண்டும் என்பதையும் பேராசை பெரும் நஷ்டத்தை உண்டாக்கும்"** என்பதையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனைவருக்கும் உணர்த்தியிருக்கிறார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 37

நானே பண்டரிநாதன் ...

தான்துல்வாடி என்கிற கிராமத்திலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒரு பிராமணன் வந்திருந்தார். அவர் பண்டரிநாதனுடைய பரம பக்தர். அவர் வார்கரியாக வருடத்திற்கு இருமுறை பண்டரிபுரத்திற்கு சென்றுவிடுவார். அப்படி ஒருமுறை அவர் பண்டரிபுரம் பயணம் மேற்கொண்டபோது வழியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை கண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தேஜஸ்வியான முகமும், பிரமிக்கவைக்கும் ஆஜானுபாகுவான உடலமைப்பை பார்த்த மாத்திரத்தில் அவருக்கு மதிமயக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. அவர் தன்னை மறந்து, தான் ஒரு வார்க்கரி என்பதை நினைவில் கொள்ளாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடனேயே தங்கிவிட்டார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பிடித்தவாறு பஜனைப் பாடல்களை பாடிக்கொண்டு பக்திப்பெருக்கில் அவருடனே தங்கியிருந்தார்.

ஒருநாள் அவ்வாறு பரவசமாக பஜனை செய்து கொண்டிருந்தபோது அவர் சமாதி நிலைக்கு சென்றுவிட்டார். ஒரு சில மணி நேரங்களுக்குப் பின்னர் சாதாரண நிலைக்கு திரும்பினாலும் அவருடைய கண்களிலிருந்து

பேரானந்தம் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அனைவரும் அவருடைய அனுபவங்களை விவரிக்குமாறு கேட்டனர். **"ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதமான காட்சி! ஸ்வாமி சமர்த்தர்தான் பண்டரிநாதன். பண்டரிநாதன் பண்டரிபுரத்தில் மட்டும் இல்லை அவர் இங்கேயும் இருக்கிறார்"** என்று பேரானந்தமாகக் கூறினார்.

அந்த பிராமணருக்கு மட்டுமல்லாமல் அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் பண்டரிநாதனாக காட்சியளித்தார். ஆஹா! எவ்வளவு பாக்கியம் செய்திருக்கிறார்கள்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 38

மல்ஹாரி தரிசனம் (சிவன்)

கைவினைக்கலைஞன் ஒருவன் மோஹோலில் வசித்து வந்தான். அவன் தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்யாமல் உணவருந்தமாட்டான். அப்படி ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்று கொண்டிருந்தபோது தன் குலதெய்வமான மல்ஹாரி மார்த்தாண்ட் என்று அழைக்கப்படும் சிவனை தரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியவாறே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தங்கியிருந்த இடத்தைச் சென்றடைந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"உன் குலதெய்வத்தின் தரிசனத்தைப் பெற்றுக்கொள்"** என்று கூறிக்கொண்டே ஜடாமுடியுடன் சிவனாக அவனுக்குக் காட்சியளித்தார்.

சிவன் ரூபத்தில் காட்சியளித்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, **"ஸ்வாமி, உங்களுடைய சிவ தரிசனத்தில் என் 42 பிறவிகள் விடுவிக்கப்பட்டு விட்டன. கருணை கொண்டு என்னை உயர்ந்த நிலைக்கு கொண்டு செல்ல வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டான். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவனிடம், **"அனுதினமும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டு பஜனைகள் செய். எல்லா உயிரினங்களிடமும் தெய்வீகத்தை**

உணர்ந்து கொள்ள முயற்சி செய்" என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியவாறே அவன் தன் வாழ்நாளை கழித்து தெய்வீகத்துடன் ஒன்றறக் கலந்தான்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 39

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சோலாப்பூர் வருகை

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மோஹோலில் சுமார் ஐந்து வருடங்கள் தங்கியிருந்தார்(கி.பி. *1850-1855*). பின்னர் அவர் சோலாப்பூர் என்கிற இடத்திற்குச் சென்று அந்த மண்ணையும் புனிதமாக்கினார். இந்த இடத்தில் அவர் சில மாதங்கள் மட்டுமே தங்கியிருந்தார். மோஹோலிலிருந்து திடீரென கிளம்பிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி, சோலாப்பூர் சென்றடைந்து ராம் பாவ் குர்ஜர் என்கிற அடியவரின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். பின்னர் அந்த ஊரில் இருந்த ஒரு தத்தாத்ரேயர் கோவிலில் திகம்பரராக (ஆடைகள் ஏதுமின்றி) அமர்ந்திருந்தார். மாலையில் அங்கு தரிசனத்துக்காக வந்த பக்தர்கள் இவர் பைத்தியாகாரர் போல தோற்றம் அளிக்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டு பயந்து ஒதுங்கி சென்றனர். ஆனால் அந்த பக்தர்களில் சிந்தோபந்த் டோல் என்கிறவரும் வந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தேஜஸ்வியான உருவத்தைக் கண்டு இவர் கண்டிப்பாக ஒரு சாதாரண மனிதனாக இருக்கமுடியாது என்றும் இவர் ஒரு மகாபுருஷர் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டு, அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம், **"நான் பைத்தியக்காரனோ மஹாபுருஷரோ, யாராக இருந்தால் உனக்கென்ன?"** என்று சத்தமாக கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் டோலின் மன ஓட்டத்தை உணர்ந்து கொண்டவுடன் இவர் என்ன சித்திகள் கற்றவரோ! இல்லை சித்த புருஷராக இருப்பாரோ! என்று எண்ணினார். அதையும் அறிந்து கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"நான் சித்த புருஷராக இருந்தால் என்ன? உனக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? வந்த வழியை பார்த்துக் கொண்டு போ!"** என்று கூச்சலிட்டார். ஆஹா! நம் மனதை படித்து விட்டாரே! என்று எண்ணியவுடன், **"சரி நான் மனதை படிப்பவனாக**

இருந்தால் என்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன?" என்று கேட்டார். டோல் ஆச்சரியமடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு **"நீங்கள் என்னுடைய வீட்டுக்கு வர வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். பாதத்தை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டவர்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஏமாற்றுவாரா என்ன! அவர் உடனே டோலின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

சிந்தோபந்த் டோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து உணவளித்து, அவருக்கு உறங்குவதற்கான படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்து அவர் பாதங்களை பக்தியோடு பிடித்து விட்டார். என்னே பாக்கியம் செய்தவர்! ஒரு மகாபுருஷரை அடையாளம் கண்டுகொண்டது மட்டுமல்லாமல் அவருக்கு சேவைகளும் செய்து தன் பிறவிப்பலனை அடைந்துவிட்டார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 40

நான் உணவருந்த மாட்டேன்!

சிந்தோபந்த் டோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமத்தாரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பிரசன்னமான மனோநிலையில் இருக்கும் போதெல்லாம் தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து உபசரிப்பார். அப்படி ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் டோலுடைய வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்திருந்தார். டோல் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது தாஜிபா சோஹோனிக்கும் டோலுக்கும் இடையே ஒரு உரையாடல் நிகழ்ந்தது. **"இந்த சந்நியாசி கிடைத்த இடத்திலெல்லாம் உண்கிறார். அவர் நம்மோடு அமர்ந்து சரிசமமாக உணவருந்தக் கூடாது. அவருக்கென ஒரு தட்டு வைத்து ஓரமாக அமரவைத்து உணவளிக்க வேண்டும்"** என்று பேசிக்கொண்டே தாழ்வாரத்திற்கு வந்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடம், **"உனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது. இனி நான் உன் வீட்டில் உணவருந்த மாட்டேன்"** என்று கூறிவிட்டு அவருடைய வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்றார்.

தான் மிகப்பெரிய தவறு செய்துவிட்டதை உணர்ந்து கொண்ட டோல், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தை பிடித்துக் கொண்டு தன்னை மன்னிக்குமாறு கெஞ்சினார். பக்தர்களின் கெஞ்சல்களுக்கு இளகாத குருவும் உண்டோ? உண்மையாக தன் தவறுகளை உணர்ந்துவிட்டால் உடனடியாக மன்னிப்பும் குருகடாக்ஷமும் கிடைத்துவிடுமே! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் சிந்தோபந்த் வீட்டுக்குச் சென்று அவர் அளித்த போஜனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் வம்சத்திற்கே புண்ணியம் சேர்த்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எப்போதும் சாதி பாகுபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. அனைத்து ஜீவராசிகளும் கடவுளுக்கு சமம் என்கிற கோட்பாடுடன் இருந்தார். நாம் ஒருவருக்கு உணவளிக்கும் போது அவர்களை ஸ்ரீமன் நாராயணனாகத்தான் கருத வேண்டும். ஜாதிப்பாகுபாடு பார்க்கக் கூடாது. இந்த உண்மையை சிந்தோபந்துக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்த லீலையை அவர் நிகழ்த்தினாரோ!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 41

விஷ்ணுபந்தின் கையெழுத்து

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சிந்தோபந்த் டோலின் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன்னுடைய வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் டோல் மிகுந்த பக்தி சிரத்தையோடு அவருக்கு பாதபூஜை செய்து வரவேற்று சந்தனம், அத்தர் போன்ற வாசனை திரவியங்களால் அலங்கரித்து வணங்குவார். அன்றைய தினம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர் வீட்டுக்கு சரியாக காலை பத்து மணிக்கு வந்திருந்ததால் உணவிருத்திவிட்டு செல்லுமாறு டோல் கூறினார். சிந்தோபந்துடைய மகன் விஷ்ணுபந்த் ஆட்சியர் அலுவலகத்தில் குமாஸ்தாவாக பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தன் பணிக்கு நேரம் தவறாமல் செல்லும் பழக்கம் உடையவன். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உணவருந்தாமல் அவனால் உணவருந்த முடியாது. நேரம் ஆகிக் கொண்டிருந்தமையால் அவன் இருப்பு கொள்ளாமல்

இருந்தான். அவனுடைய தந்தை அவனை உணவருந்திவிட்டு செல்லுமாறு கூறியபோதிலும் அவன் காத்திருப்பதாகக் கூறிவிட்டான்.

பின்னர் ஸ்வாமி உணவருந்தி முடித்ததும், அவன் வேகவேகமாக உணவருந்திவிட்டு அலுவலகத்திற்கு விரைந்தான். அனைவரும் தங்கள் வருகையை பதிவு செய்துவிட்டுதான் அலுவலத்தினுள் செல்ல வேண்டும். விஷ்ணுபந்த் அந்த அதிகாரியிடம் தான் இன்று தாமதமாக வந்ததற்கு மன்னித்து, பதிவேட்டை அளிக்குமாறு கேட்டான். அதற்கு அந்த அதிகாரி **"நீதான் ஏற்கனவே கையெழுத்திட்டு விட்டாயே! ஏன் தாமதமாக வந்ததாக கூறுகிறாய்?"** என்று கேட்டவுடன், அவனால் அவருடைய வார்த்தைகளை நம்ப முடியவில்லை. உடனே அவரிடமிருந்த பதிவேட்டை வாங்கிப் பார்த்தபோது அச்சுஅசலாக அவனுடைய கையெழுத்து இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றான். தன்னுடைய அலுவலக நண்பர்கள் அனைவரிடமும் நடந்தவைகளை கூறி ஆனந்தப் பரவசம் அடைந்து கண்ணீர் விட்டான்.

தன்னிடம் சரணடைந்த ஒரு பக்தனை எப்படியாயினும், எந்த ரூபம் எடுத்து வந்தும் காப்பேன் என்பதை உறுதிப் படுத்தும் விதமாக இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது என்பது நமக்கு தெள்ளதெளிவாகிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

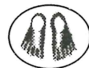
அத்தியாயம் 42

சித்தேஸ்வர் கோவிலின் குளம்

சோலாப்பூரில் சித்தேஸ்வரர் கோவில் என்கிற பிரசித்தி பெற்ற கோவில் ஒன்று உள்ளது. அந்த கோவிலில் நடைபெற்ற இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை இந்த அத்தியாயத்தில் காணலாம்.

1. சித்தேஸ்வரர் கோவில் குளம் வறண்டு விட்டது

அது கோடைக்காலம் என்பதால் குளத்தின் நீர் முழுமையாக வற்றிவிட்டது. மக்கள் நான்கு மைல்கள் நடந்து சென்று தண்ணீர் கொண்டுவர

வேண்டியிருந்தது. இது அனைவருக்கும் மிகுந்த சிரமத்தை உண்டாக்கியது. ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சித்தேஸ்வர் கோவிலுக்கு வந்தார். மக்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **"மஹராஜ், நாங்கள் அனைவரும் தண்ணீர் பஞ்சத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். குடிக்கக் கூட தண்ணீர் இல்லை. தயவு கொண்டு எங்களை காப்பாற்றுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உடனே அந்த குளத்தின் அருகில் சென்று வெகுநேரத்திற்கு சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டே இருந்தார். அவர் சிறுநீர் கழித்து முடித்த அடுத்த நொடியே வானத்தில் மேகம் திரண்டு கொண்டு வந்து, காற்று பலமாக வீசத் தொடங்கி மழை பொழியத் தொடங்கியது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நீர் அனைத்து இடங்களிலும் நிரம்பியிருந்தது. இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற பிறகு கடுமையான கோடை காலத்தில் கூட அந்த குளம் வற்றியதில்லை.

2. முகுந்த புவா என்கிற பிராமணர்

சோலாப்பூரில் முகுந்தா என்கிற பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக செல்வார். அப்போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"மஹராஜ், என்னை தயவுசெய்து இந்த சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுவியுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொள்வார். **"ஆசைகள் அற்றவனாக மாறி உன்னிடம் இருக்கும் அனைத்தையும் துறந்தால் உனக்கு உடனடியாக சந்தோஷம் கிடைக்கும்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு நாள் அவரிடம் கூறினார். இந்த வார்த்தைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய வாயிலிருந்து கேட்ட மாத்திரத்தில் முகுந்தா சமாதி நிலையை அடைந்தார்.

பிறகு மக்களின் தொந்தரவுகளில் இருந்து தன்னை தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதற்காக முகுந்த புவா மௌனம் அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர் யாரிடமும் எதுவுமே கேட்க மாட்டார். சித்தேஸ்வரர் கோவில் குளத்தில் குளிப்பதை அவர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அந்த கோவிலில் இருந்த அதிகாரி ஒருவருக்கு புவா அங்கு குளிப்பது பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவரிடம், **"நீங்கள் இனிமேல் இந்த குளத்தில் குளித்தால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள்"** என்று எச்சரித்தார். அதைப்பற்றி துளியும் கவலை கொள்ளாமல், முகுந்த புவா தன் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார். இதைக்கண்ட பணியாள் ஒருவன் அவரை அடிக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் புவா எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் அமைதியாக இருந்தார். அடித்துக் கொண்டிருந்த வேலையாளுடைய உடல் முழுவதும் வலி ஏற்படத் தொடங்கியது. அதனால்

செய்வதறியாது அந்த வேலையாள் புவாவை ஒரு அறைக்குள் பூட்டி வைத்துவிட்டு மேலதிகாரியிடம் தெரிவித்தான். அடுத்தநாள் அதிகாரிகள் வந்து பார்த்தபோது புவா குளத்தில் நீந்திக் கொண்டிருந்தார். அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் உறைந்தனர். மக்கள் அனைவரும் புவாவுடைய பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தனர். அதிகாரிகள் அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டனர். பின்னாட்களில் அவர் மௌனி புவா என்கிற பெயருடன் புகழடைந்தார். ஒருவருக்கு குருவின் பாதுகாப்பு முழுமையாக இருக்கும் போது, அவருடைய நிழலைக் கூட மரணத்தினால் நெருங்க முடியுமோ!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 43

இது கோடைக்காலம்...

சிந்தோபந்த் டோல் சர்காரில் வேலை செய்துவிட்டு ஓய்வு பெற்றவர். அதனால் அவருக்கு ஓய்வூதியம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவருக்கு அப்போதைய அக்கல்கோட்டின் மகாராஜாவான சஹாஜி ராஜாவிடமிருந்து பணியில் வந்து சேருமாறு அழைப்பு வந்தது. டோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரையும் தன்னோடு அக்கல்கோட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ தற்போது வெயில் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது, தன்னால் அதை தாங்கிக் கொள்ளமுடியாது அதனால் தான் மழை காலத்தில் அங்கு வருவதாகக் கூறினார். புயலோ, வெயிலோ அல்லது வெள்ளமோ ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஏதாவது செய்துவிடுமா என்ன! அவருடைய வார்த்தைகளுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்கும் சூட்சமமான காரணங்கள் பல இருக்கும். அதை அனைவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

சஹாஜி ராஜாவின் முடிவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வருடத்தின் மழைக்காலம் வெயில் காலம் போல இருந்தது. இதைத்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் **"கோடைக்காலம்"** என்று கூறினார். சில நாட்களில் மகாராஜாவின் உடல்நிலை மோசம் அடைந்து அவருடைய உயிர் பிரிந்தது. அது ஆஷாட மாதம். அந்த வருடத்தின் மழைக்காலமான நான்கு மாதத்திலும் மழை பொழியவே இல்லை.

தீபாவளிக்குப் பிறகு கார்த்திகை மாதத்தில் மழை பொழிந்து நல்ல விளைச்சல் இருந்தது. இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் லலிதா பஞ்சமியன்று அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். இருபத்திரண்டு வருடங்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்து தன் பக்தர்களின் விருப்பங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றி வைத்தார். அவர் தான் **“பக்தர்களின் கற்பகவிருட்சம்”** என்பதை அக்கல்கோட்டில் தங்கி நிரூபித்தார். வரும் அத்தியாயங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டில் தங்கி நிகழ்த்திய அசாத்தியமான லீலைகளை படித்து அனுபவிப்போம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 44

சோலாப்பூரிலிருந்து அக்கல்கோட் வந்தடைதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட் என்னும் புண்ணியம் வாய்ந்த இடத்திற்கு வந்த பிறகுதான், அவருடைய அவதாரத்தின் நோக்கம் பற்றி முழுமையாக அனைவருக்கும் வெளிப்பட்டது. பிரஞ்ஞானபுரம் என்று பண்டைய காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட அக்கல்கோட், ஞானிகள் நிறைந்த ஒரு இடமாக இருந்தது. பெர்சியன் மொழியில் அக்கல்கோட் என்றால் ஞானத்தின் கோட்டை என்று பொருள்படும். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இங்கு 22 ஆண்டு காலம் (கி.பி. 1856 முதல் 1878 வரை) தங்கியிருந்து இந்த இடத்தை மேலும் புனிதப் படுத்தினார். அவர் மஹாசமாதி அடைந்த பின்னரும் இந்த இடத்தின் புனிதத் தன்மை குறையாமல் இருப்பதை இன்றும் நம்மால் உணர முடிகிறது.

கார்த்திகை மாதம் சிந்தோபந்த் டோல் அக்கல்கோட்டிலிருந்து சோலாப்பூருக்கு வந்திருந்தார். அப்போது மீண்டும் அவர் அக்கல்கோட்டுக்கு திரும்பும் போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜூம் அவருடன் கிளம்பினார். டோல் இரண்டு குதிரைகளை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு ஒன்றில் தான் அமர்ந்து கொண்டு மற்றொன்றில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அமர்த்தி ஒரு வேலையாளை அழைத்துக் கொண்டு அக்கல்கோட்டிற்கு கிளம்பினார்.

அவர்கள் நான்கு மைல் தூரம் சென்றவுடன் ஆட்சியர் அலுவலகத்திலிருந்து டோலுக்கு அழைப்பு வந்திருப்பதாக கூறி ஒருவன் வந்து கூறினான். சிந்தோபந்த் தன் வேலையாளை அழைத்து, **"நான் சென்றுவிட்டு உடனே வந்து விடுகிறேன். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எங்கும் செல்லாமல் பார்த்துக் கொள்"** என்று கூறிவிட்டு சோலாப்பூருக்குச் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை யாராவது கட்டுப்படுத்த முடியுமா என்ன? சிந்தோபந்த் டோல் சென்றவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு தோட்டத்திற்குள் சென்று மறைந்துவிட்டார். அங்கிருந்து கிளம்பியவர் நேராக அக்கல்கோட்டில் உள்ள கண்டோபா கோவிலின் தாழ்வாரத்தில் சென்றமர்ந்து கொண்டார்.

சிந்தோபந்த் டோல் தன் வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு வந்து பார்த்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அங்கு இல்லை, வேலையாள் மட்டும்தான் இருந்தான். அவருக்கு மிகுந்த கோபம் ஏற்பட்டு வேலையாளை கடிந்து கொண்டார். வேலையாள் பயந்து தன் கைகளை கட்டிக்கொண்டு, **"ஐயா, நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தேன். ஸ்வாமிகள் நான் சொல்வதை கேட்கவில்லை. என்னை யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது"** என்று கூறிவிட்டு நடந்து சென்று ஐந்து அல்லது பத்தடிக்கு அப்பால் மறைந்துவிட்டார். தனக்கு மீண்டும் ஸ்வாமியின் தரிசனம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்றெண்ணி டோல் மிகவும் வருத்தமடைந்தார். அவர் அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்களிட மெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பற்றி விசாரித்தார், ஆனால் எந்த பலனும் இல்லை. மிகவும் வருத்தத்துடன் குதிரையில் வேகமாக சவாரி செய்து அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார்.

சோலாப்பூரிலிருந்து அக்கல்கோட் நுழையும் போது அங்கு ஒரு கண்டோபா கோவில் இருக்கும். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ் அந்த கோவிலில் அமர்ந்திப்பதை கண்ட டோல் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார். விரைவாக குதிரையை விட்டு இறங்கி அவரை தன் வீட்டுக்கு வருமாறு அழைத்தார். **"என்னுடைய வீடு வேறு"** என்று அவருக்கு பதிலளித்துவிட்டு டோலுடைய வீட்டுக்கு வர மறுத்துவிட்டார். பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து சென்று அக்கல்கோட்டின் எல்லையில் மூன்று நாட்களுக்கு அன்னம் நீர் இல்லாமல் அமர்ந்திருந்தார்.

அந்த எல்லையில் ரிசால்தர் அஹ்மத் அலி கான் என்கிற யவனர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் நான்காவது நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, ஹுக்கா வேண்டுமா என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சரி என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பார்ப்பதற்கு பைத்தியக்காரர்

போல தோற்றமளிக்கிறார் என்றெண்ணிக் கொண்டு, குழாயில் புகையிலையை நிரப்பி ஆனால் நெருப்பு வைக்காமல், அதை அப்படியே அவரிடம் கொடுத்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சாதாரண மனிதரா என்ன! மகராஜ் காலியான ஹூக்காவை வாங்கிப் புகைக்க துவங்கியவுடன் அதிலிருந்து புகை வெளிவரத் தொடங்கியது. அதைக் கண்ட ரிசால்தர் இவர் கண்டிப்பாக ஒரு சாதாரண மனிதராக இருக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மூன்று நாட்களாக உணவருந்தவில்லை என்பதை அறிந்திருந்த ரிசால்தர் அவருக்கு உணவளிக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். அருகிலிருக்கும் ஏதாவது பிராமணரின் வீட்டில் உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றெண்ணியவாறு சோளப்பாவின் வீட்டுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அழைத்து வந்தார். இந்த முறையில்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் அத்யந்த பக்தரான சோளப்பா மகராஜின் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாக வந்தடைந்தார். வரும் அத்தியாயங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தான் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி என்பதை பலருக்கு உணர்த்தியதையும் மற்றும் அக்கல்கோட்டில் செய்த அற்புதமான லீலைகள் பற்றியும் விரிவாக படித்து ரசிக்கலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 45

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ் சோளப்பாவின் வீட்டில்..

ரிசால்தர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சோளப்பாவின் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து நடந்த நிகழ்ச்சிகளை பற்றி அவரிடம் கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு உணவளிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். சாப்பாடு தயார் செய்யப்பட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை அமர வைத்து உணவு பரிமாறப்பட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி உணவை உட்கொள்ளாமல் உணவு பரிமாறப்பட்ட தட்டை ரிசால்தரை தொடச் சொன்னார். ஆனால் ரிசால்தர் மிகவும் தயக்கப்பட்டார் (அந்நாட்களில் ஜாதி பாகுபாடு மிகவும் வியாபித்திருந்தது). ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ எதையுமே பொருட்படுத்தாமல், **"பயப்படாதே! இந்த தட்டை உன் கையில் பிடித்துக்கொள்"**

என்று கூறினார். அந்த தட்டை ரிசால்தர் வாங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கொடுத்தவுடன் மகராஜ் உணவருந்தத் துவங்கினார்.

அந்த வீட்டிலிருந்த பெண்கள் இவர் பார்ப்பதற்கு பைத்தியக்காரர் போல இருக்கிறாரே, இவரை ஏன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார் என்று சோளப்பாவை கடிந்து கொண்டனர். அடுத்த நாளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். அந்த வீட்டிலிருந்த பெண்களுக்கெல்லாம் அவர் அங்கு தங்கியிருப்பது பிடிக்கவேயில்லை. அவர் சமைத்த உணவுகளையெல்லாம் அசுத்தம் (ஆச்சாரக் குறைவு) செய்வதாக கோபித்துக் கொண்டனர். சோளப்பாவுக்கு பித்து பிடித்துவிட்டது என்று எண்ணினர். ஆனால் சோளப்பாவுக்கோ ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் மீது பக்தி குறைவதற்கு பதிலாக பன்மடங்காக அதிகரித்தது.

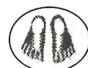
மகராஜ் அவர்களை சோதிக்கும் விதமாக பலவகையான தொல்லைகள் கொடுத்தார். வீட்டிலுள்ள தானியங்களை பசுக்களுக்கு உண்ணக் கொடுப்பது, வீட்டிலிருப்பதை எடுத்து பிச்சைக்காரர்களுக்கு அளிப்பது, எங்கு வேண்டுமானாலும் வீட்டினுள்ளோ அல்லது வெளியேயோ மலம் கழிப்பது போன்ற பலவகையான இன்னல்கள் அளித்தார். இவ்வளவு விதவிதமான பிரச்சனைகளை அளித்தாலும் சோளப்பாவின் பக்தியில் எந்தவித குறையும் ஏற்படவில்லை. இதுபோன்ற சிறு சிறு இன்னல்களை அவர் தாங்கிக் கொண்டிருந்தமையால் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் என்னும் மகா பொக்கிஷம் கிடைத்தது. அதன் பலன்களை அவர் மட்டுமல்லாமல் அவருடைய பரம்பரையே இன்றும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஏனென்றால் அவருடைய வீட்டில்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சமாதி மந்திர் அமைந்துள்ளது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 46

தான் மகான் என்று நிரூபித்தல்

ஒரு முறை சோளப்பாவின் மனைவி நல்ல தரமான தானியங்களை வாங்கி அவற்றை சுத்தப்படுத்தி ஒரு பானை முழுவதும் நிரப்பி வைத்திருந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவற்றை யாருக்கும் தெரியாமல் எடுத்து சோளப்பாவின்

பசுக்களுக்கு உண்ண அளித்துவிடுவார். அதனால் தானியங்கள் சீக்கிரமாக தீர்ந்து விடும். அது ஒரு பண்டிகைக்காலம். சோளப்பாவின் மனைவி பூரண் போளி செய்வதற்குத் தேவையான தரமான கடலைப் பருப்புகளை வாங்கி ஒரு பானை முழுவதும் நிரப்பி வைத்திருந்தாள். பானையை சென்று சோதித்தபோது காலியாக இருந்தது. இது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வேலைதான் என்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டு சோளப்பாவிடம் புகார் கூறினாள். சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் இதைப் பற்றி விசாரித்த போது, **“எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. நீ உன் பசுவிடம்தான் கேட்கவேண்டும்”** என்று கிருஷ்ணர் எதுவுமே தெரியாமல் யசோதையிடம் கூறுவது போலக் கூறினார். சோளப்பாவோ பரம ஏழை. பெரிய குடும்பத்தின் செலவுகளை சமாளிப்பது அவருடைய மனைவிக்கு மிகப்பெரிய சவாலாக இருக்கும். அவளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு சாதாரண மனிதர் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு தகுந்த பக்குவம் இல்லை. அவள் எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது கோபமும் ஆவேசமும் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் சோளப்பாவோ அதற்கு எதிர்மாறான எண்ணத்தோடு இருந்தார்.

ஸ்ரீ மாலோஜிராவ் ராஜாவின் அரண்மனையில் உள்ள வேலையாட்கள் அக்கல்கோட்டில் மஹாபுருஷர் ஒருவர் வந்திருப்பதாக அவரிடம் கூறினர். அதற்கு மஹாராஜா, **“அவர் உண்மையானவர் தானா என்பதை எப்படி நம்புவது? அவர் இப்போதே என் கண் முன்னால் வந்து தரிசனம் அளித்தாரானால், நான் அவரை மஹாபுருஷர் என்று நம்புகிறேன்”** என்று கூறிய அடுத்த நொடி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவர் முன்னால் திகம்பரராக காட்சியளித்தார்.(இந்த நிகழ்ச்சி அக்கல்கோட் பழைய அரண்மையில் உள்ள கணபதி கோவிலில் நடந்தது என்று கூறுகிறார்கள்). மஹாராஜா ஆச்சரியத்தில் உறைந்தார். அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது பக்தி பெருக்கெடுத்தது. சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அந்த இடத்தை விட்டு நடந்து சென்றார்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் பம்பாயின் கவர்னர் சோலாப்பூருக்கு வருகை புரிந்திருந்தார். அவர் மாலோஜிராவ் ராஜாவை தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு அழைத்திருந்தார். மாலோஜிராவ் ராஜா சிந்தோபந்த் டோலை தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு சோலாப்பூருக்கு புறப்பட்டார். டோல் ராஜாவிடம், **“தாங்கள் அரசு நிமித்தமாக செல்வதால் சோளப்பா வீட்டில் தங்கியிருக்கும் மகானிடம் ஆசி பெற்றுவிட்டு செல்லலாமே”** என்று ஆலோசனை கூறினார். அதற்கு ராஜா சம்மதம் தெரிவித்து, அவர்கள் சோளப்பாவின் வீட்டுக்குச்

சென்றனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சோளப்பாவின் வீட்டிலுள்ள கட்டில் ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தார். ராஜா பல்லக்கை விட்டு இறங்கிய பின் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கோபமான முகத்தை பார்த்தவுடன் அருகில் செல்ல அவருக்கு தயக்கமாக இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை பார்த்து, **"வா இங்கே!"** என்று அழைத்தவுடன் ராஜா அவருக்கருகில் தரிசனத்துக்காக சென்றார். அப்போது ஒரு காவலாளி வைத்திருந்த பெரிய கத்தியை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வாங்கி ராஜாவின் கையில் கொடுத்தார். ஒரு வேலையாள் அவன் கையில் வைத்திருந்த எச்சில் துப்பும் பாத்திரத்தை வாங்கி ராஜாவிடம் கொடுத்தார். ராஜாவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவர் விடைபெற்றுக் கொண்டு டோலுடன் சோலாப்பூர் சென்றடைந்தார்.

கவர்னர் கிளம்பும் அவசரத்தில் இருந்தார். அதனால் ராஜாவுக்கு குண்டுகள் வெடித்து தகுந்த வரவேற்பு கிடைக்கவில்லை. அது அவருக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. கவர்னருக்கும் அரசருக்கும் இடையே உரையாடல் நடைபெற்றது. அந்த ஊரில் ஆயுதங்கள் வைத்துக்கொள்ள தடைகள் இருந்தன. அந்தத் தடைகளை கவர்னர் முற்றிலுமாக நீக்கினார். இதைக் குறிக்கும் வகையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அரசரின் கையில் வாளையும், அவருக்கு சரியான மரியாதை அளிக்கப்படாது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் அந்த பாத்திரத்தையும் கொடுத்து முன்பே குறிப்பால் உணர்த்தினார்.

இதை புரிந்துகொண்ட மாலோஜிராவ் ராஜாவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீதிருந்த பக்தி பன்மடங்காகப் பெருகியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பாவின் வீட்டில் தங்கியிருந்தமையால் அவருடைய செலவுகளுக்கென மாதம் 5/- ரூபாய் சோளப்பாவுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கொடுக்கும் சிறு சிறு பரீட்சைகளை பொருட்படுத்தாமல் இருந்தமைக்கு சோளப்பாவுக்கு கிடைத்த நிரந்தரமான பரிசு.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அளிக்கும் சிறு சிறு இன்னல்கள் மற்றும் பரிட்சைகளை சந்திக்கும் துணிவை இழந்தோமானால், அவர் அளிக்கப்போகும் மிகப்பெரிய பரிசைஇழந்துவிடுவோம்என்பதைஇந்தநிகழ்ச்சிநமக்குதெளிவாக்குகிறதல்லவா? ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு மகான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு அவரைத் தேடி பலர் வந்து பலனடைந்த நிகழ்ச்சிகள் பற்றி தொடர்ந்து வரும் அத்தியாயங்களில் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 47

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதிதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதையும் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியே மீண்டும் உருவம் எடுத்து வந்திருப்பதாக முன்பே சிந்தித்தோம். அதை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன.

ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் இடம் கானகாபூர். பல தத்த பக்தர்கள் கானகாபூருக்குச் சென்று தத்தரை வணங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அப்படிச் செல்லும் பக்தர்கள் பலருக்கு, தத்தர் தான் அக்கல்கோட்டில் இருப்பதாக உணர்த்தி, அவர்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் இழுத்து வந்தார். அப்படி அங்கு வரும் பக்தர்கள் எவரேனும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம், **"நீங்கள் யார்?"** என்று கேட்டால், **"என்னுடைய ஊர் தத்த நகரம், ஆலமரம்"** என்று அவர் நல்ல மனோ நிலையில் இருக்கும் போது கூறுவார்.

ஒரு நாள் கானகாபூரில் இருந்து வந்திருந்த சில பக்தர்களிடம், **"உங்களுடைய கடவுளின் பெயர் என்ன?"** என்று கேட்டதற்கு அவர்கள் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி என்று கூறினர். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"என்னுடைய பெயர் நரசிம்மபான்"** என்று கூறினார். பல சமயங்களில், **"நான் ராமனானேன். பின்னர் கிருஷ்ணனானேன்"** என்று கூறியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சோலாப்பூரில் சிந்தோபந்த் டோலை சந்தித்த பின்னர்தான் அக்கல்கோட் வந்து சேர்ந்ததாக முந்தைய அத்தியாயங்களில் விரிவாகப் பார்த்தோம். சிந்தோபந்த் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் பரம பக்தர் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை சந்திப்பதற்கு ஏறக்குறைய நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அச்சமயத்தில் சிந்தோபந்த் சோலாப்பூர் தாலுக்காவில் மாம்லத்தாராக இருந்த போது அவருடைய குமாஸ்தா சதாராவுக்கு புறப்பட்டுச் சென்றார். செல்லும் வழியில் அவர் பண்டரிபுரத்திற்குச் சென்று அங்கு தங்கியிருந்தார். அவர் அங்கு கோபால் புவா என்னும் மகானைச் சந்தித்தார். அந்த மகான் அவரிடம், **"நீ யார்? உன்னுடைய ஊர் எது?"** என்று கேள்வி

எழுப்பினார். அவர் தான் சோலாப்பூர் தாலுக்காவில் உள்ள சர்க்கார் அலுவலகத்தில் குமாஸ்தாவாக பணிபுரிவதாக அவரிடம் கூறினார். புவா அவரிடம், **"நான் உன் முதலாளிக்கு ஒரு கடிதம் தர வேண்டும்"** என்று கூறிவிட்டு அவரை ஒரு காகிதமும் பேனாவும் கொண்டு வருமாறு கூறினார். அதில் அடங்கியிருந்த முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், **"சில நாட்களுக்குப் பின்னர் நீ ஒரு துறவி-யோகியான தத்தாத்ரேயரை சந்திப்பாய். அவருடைய தரிசனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அவருடன் சந்தோஷமாக இருந்து உன் நாட்களை கழித்துக் கொள்"** என்று சிந்தோபந்த் டோலுக்கு எழுதி அனுப்பினார். இந்த கடிதம் கிடைத்து ஏறக்குறைய ஏழு அல்லது எட்டு வருடங்களுக்குப் பின்னர் டோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சந்தித்தார். அவர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம்தான் என்பதை டோல் உணர்ந்து கொண்டார்.

பக்தர்கள் பலர் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதிக்கு செய்துகொண்ட பிரார்த்தனைகளை அக்கல்கோட்டிற்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் நிறைவேற்றிவிட்டுச் சென்றனர். அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை விரிவாகக் காணலாம்.

1. பிராமணரின் மகனுடைய உபநயனம்:

பிராமணர் ஒருவர் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியிடம் தனக்கு மகன் பிறந்தால் அவனுடைய உபநயன வைபவத்தை கானகாபூர் வந்து நடத்துவதாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். தன் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர் தன் மனைவி மற்றும் குடும்பத்துடன் கானகாபூருக்கு பயணம் மேற்கொண்டார். அங்கு செல்லும் வழியில் அவர் அக்கல்கோட் வந்து சேர்ந்தார்.அப்போது அவர் கையிலிருந்த பணம் முழுவதும் தீர்ந்து விட்டது. அவரால் தன் பயணத்தைத் தொடர முடியவில்லை. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சந்தித்து, **"என்னால் கானகாபூர் வரை சென்று என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. நீங்கள் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். என்னுடைய பிரார்த்தனையை இங்கேயே நிறைவேற்ற அனுமதிக்க வேண்டும்"** என்று கேட்டுக் கொண்டார். மகராஜ் அதை ஒத்துக்கொள்ளும் விதமாக தன் தலையை அசைத்தார். அந்த பிராமணன் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் உபநயனம் செய்யத் தேவையான பண உதவி அவருக்குக் கிடைத்தது. அவர் தன் பிரார்த்தனையை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் முன்னிலையில் நடத்தி ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டார்.

2. தாகூர்தாஸ் புவா

மும்பையைச் சேர்ந்த தாகூர்தாஸ் புவா என்கிற அடியவர் சிறு வயதிலிருந்தே ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பரம பக்தர். அவர் கானகாபூர், நரசோபவாடி போன்ற இடங்களுக்கு எப்போதும் சென்று வருவார். அவர் ஸ்வாமியின் மீது கீர்த்தனைகள் பாடுவதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவர். இருப்பினும் விதியின் வசத்தால் அவர் வெண்குஷ்டம் என்கிற தோல் நோயினால் மிகவும் சிரமப்பட்டார். அவருடைய முகத்தின் நிறம் மாறியதால் அவருடைய தோற்றமே மாறியது. இரண்டு வருடங்கள் அவர் பல வகையான மருத்துவ முறைகளை செய்து பார்த்தும் எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. அவருக்கு இது மிகுந்த வேதனையை அளித்தது, அவரால் சுதந்திரமாக எவருடனும் உரையாடக்கூட முடியவில்லை. அதனால் அவர் தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு மீதமுள்ள தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் காசியில் கழித்துவிடலாம் என்று முடிவு செய்தார்.

காசிக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் கானகாபூர் சென்று அங்கிருக்கும் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் பாதுகைகளை (இங்கு நரசிம்ம சரஸ்வதியின் பாதுகைகள் மட்டுமே உள்ளது. திருவுவச்சிலைகள் கிடையாது) தரிசனம் செய்யலாம் என்று எண்ணினார். அந்த பாதுகைகளில் பூசுவதற்காக உயர்ந்த வகை கஸ்தூரியை (அத்தர்) வாங்கியிருந்தார். தரிசனம் செய்த குதூகலத்தில் கஸ்தூரியை பாதுகைகளுக்கு சமர்ப்பணம் செய்வதற்கு மறந்துவிட்டார். அந்த கோவிலிலிருந்த பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் அளித்துவிட்டு, அற்புதமான கீர்த்தனைகளை பாடிய பின்னர், அடுத்த நாள் காசிக்கு புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் மேற்கொண்டார். அவர் இரவில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த போது, **"அக்கல்கோட்டிற்குச் செல். அங்கிருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தரிசனத்தை பெற்றுக் கொண்டால் உன் நோயிலிருந்து விடுபடுவாய்"** என்கிற குரல் ஒன்று அவருக்குக் கேட்டது. காலை விழித்துக் கொண்டவுடன் அந்த கனவைப் பற்றிய நினைவு அவருக்கு வந்தது. அவர் தன் தினசரி அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு அக்கல்கோட்டிற்குப் பயணித்தார்.

அவர் மூன்றாவது நாள் அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார். அங்கு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ் எங்கிருக்கிறார் என்று விசாரித்தபோது, வேறொரு ஊரிலிருந்து வந்திருக்கும் ஒரு தாசியின் வீட்டில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இருப்பதை அறிந்து கொண்டார். அவர் எந்தவித தயக்கமும் இன்றி ஓடோடிச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அவர் புவாவைப்

பார்த்தவுடன், **"என்னுடைய கஸ்தூரி எங்கே?"** என்று கேட்டார். உடனே தாகூர்தாசுக்கு பாதுகைகளுக்கு பூசுவதற்காக வாங்கிய கஸ்தூரியைப் பற்றிய நினைவு வந்தது. அதை உடனடியாக எடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சமர்ப்பணம் செய்தார். அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மகிழ்ச்சியோடு வாங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்த குழந்தைகளுக்கெல்லாம் பகிர்ந்தளித்தார்.

தாகூர்தாஸ் புவா சில நாட்களுக்கு அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்து வந்தார். அப்படி ஒருநாள் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்துக்காக வந்த போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி துனியில் எரிந்து கொண்டிருந்த கரிக்கட்டையை எடுத்து அவர் மீது எறிந்தார். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும், **"என்ன புண்ணியம்! உங்கள் நோய் இனி குணமாகிவிடும்"** என்று சந்தோஷமாகக் கூச்சலிட்டனர். புவா அந்த கரிக்கட்டையுடன் கானகாபூரின் விபூதியையும் சேர்த்து குழைத்து தன் தோலில் தடவி வந்தார்.

அவருடைய மனைவி ராதா பாய்க்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மீது அலாதியான பக்தி உண்டு. தாகூர்தாஸ்-ராதாபாய் தம்பதிக்கு ஏழு வயதில் ஒரு மகள் மட்டும் இருந்தாள். ஒரு நாள் ராதாபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் தனக்கு மகன் பிறக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தான் தலையில் அணிந்திருந்த தொப்பியை எடுத்து அவளுடைய மடியில் எறிந்தார். அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து அதை மஹாப்பிரசாதமாக ஏற்றுக் கொண்டாள். இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்று பன்னிரண்டு மாதங்களில் அவள் ஒரு அழகான ஆண் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தைக்கு குருநாத் என்று பெயரிட்டனர். குருநாத்தின் உபநயன விழாவும் அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன்னிலையில் அவருடைய ஆணைக்கிணங்க விமரிசையாக நடைபெற்றது.

ஒரு நாள் சக வருடம் 1792 இல் (கி.பி. 1870) மாசி மாத சிவராத்திரியில் நடைபெற்ற கீர்த்தனையில் தாகூர்தாஸ் பாடிக்கொண்டிருந்த போது, அவருடைய தலையில் அணிந்திருந்த தங்க மற்றும் வெள்ளி ஜரிகை குல்லாவை எடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் குருநாத்தின் தலையில் அணிவித்தார். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற பின்னர் தாகூர்தாஸ் புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் முழுமையாக சரணாகதி அடைந்தார். அவர் ஒவ்வொரு வருடமும் குருபிரதிபாடா அன்று அக்கல்கோட் சென்று நான்கு நாட்களுக்கு கீர்த்தனைகள் பாடுவார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதுகைகளை மும்பையில் தாகூர் துவார் என்கிற இடத்தில்

பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்து வந்தார். அவருடைய காலம் முடிந்த பின்னர் அவருடைய மகன் குருநாத் அப்பணிகளை பக்தியுடன் செய்தார்.

தாகூர்தாஸ் புவாவின் வெண்குஷ்ட நோய் முற்றிலுமாக குணமடைந்த பின்னர் அவர் அக்கல்கோட்டிற்கு சென்று பஜனைகள் செய்து விட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சேவைகள் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவ்ருடைய மனதில், **"தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் குரு உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்"** என்கிற எண்ணம் தோன்றியது. உடனே அந்தர் சக்தியான மஹராஜ், **"என்னை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறாய்? நான் உனக்கு குருவாக இருக்க முடியாது. நான் எந்த குருவையும் சீடனையும் பார்த்ததில்லை"** என்று கோபமாகக் கூச்சலிட்டார். அடுத்த வருடம் தனக்குக் கண்டிப்பாக சாவு நேரிடும் என்பதை உணர்ந்த புவா, ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் உபதேசம் தனக்குக் கிடைத்தாக வேண்டும் என்கிற உறுதியோடு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன்னிலையில் நின்று கொண்டிருந்தார். **"நீ இங்கிருந்து செலவில்லையென்றால் உன்னை செருப்பைக் கொண்டு அடிப்பேன்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மிகுதியாக கூச்சலிட்டார். பக்தவிஜயத்தில் கபீர்தாசுக்கும் ராமானந்துக்கும் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய நினைவு அவருக்கு வந்தது. உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"உன் கபீர் எந்த நரகத்திற்கு வேண்டுமானாலும் போகட்டும். எனக்கு எந்தவித கவலையும் இல்லை"** என்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் சர்வ வல்லமையை எண்ணி ஆச்சரியம் அடைந்த புவா, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் தத்தாத்ரேயரும் வேறல்ல என்பதை உணர்ந்து கொண்டு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அவருக்குச் சேவைகள் செய்தார்.

3. பிராமணரின் வயிற்றுவலியை குணப்படுத்துதல்

ஸ்ரீதர் என்கிற கர்நாடக பிராமணர் ஒருவர் மிகுதியான வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் கானகாபூரில் தங்கி அங்கு சேவைகள் செய்து வந்தார். ஒரு நாள் அவருடைய கனவில் ஸ்ரீ தத்தர் ஒரு யதி ரூபத்தில் தோன்றி, **"ஸ்ரீபுரி இலையின் சாறைப் பிழிந்து சுக்கு மற்றும் கல் உப்புடன் கலந்து குடி. உன் வயிற்று வலி குணமாகும்"** என்று கூறினார். ஸ்ரீதர் காலையில் விழித்துக் கொண்டவுடன் தன் கனவைப் பற்றி நினைவூட்டிக் கொண்டார். அவருக்கு ஸ்ரீபுரி மரம் என்றால் என்னவென்று தெரியவில்லை. அங்கிருப்பவர்களிடம் விசாரித்த போதும் அவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. அந்த பிராமணன் கவலையோடு அன்றிரவு கோவிலிலேயே உறங்கினார். அவருடைய கனவில் மீண்டும் வந்த தத்தாத்ரேயர், **"ஸ்ரீ பரமஹம்சர் ஒருவர்**

அக்கல்கோட்டில் இருக்கிறார். அவருக்கு ஸ்ரீபுரி என்றால் என்னவென்று தெரியும்" என்று கூறினார்.

அடுத்த நாள் காலையில் ஸ்ரீதர் அக்கல்கோட் நோக்கி பயணம் செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மாருதி கோவில் வளாகத்தில் உள்ள கிணற்றுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீதரை பார்த்தவுடன், **"ஏய்! எலுமிச்சை மரம்தான் ஸ்ரீபுரி. ஸ்ரீபுரி சாறை எடுத்து சுக்கு மற்றும் கல் உப்புடன் கலந்து மூன்று நாட்களுக்கு குடித்தால் உன் வயிற்று வலி குணமாகும்**" என்று கூறினார். அந்த பிராமணன் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே அவர் எட்டு நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து செய்தார். அவருடைய நோய் முற்றிலும் குணமாகி தன் ஊருக்குக் கிளம்பினார்.

4. கோவிந்தராவ் பந்துக்கு அருளுதல்

ஸ்ரீ சிந்தோபந்த் டோலுடைய மகன் கோவிந்தராவ் பந்த் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பரம பக்தர். அவருக்கு பேய் பிடித்திருந்ததால் மிகவும் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். அதனால் அவருடைய தந்தையின் ஆலோசனையின் பேரில் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்தார். அவர் ஜோஷிபுவாவின் வீட்டில் இருந்தபோது திடீரெனெ ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அங்கு வந்தார். காலை நேரம் என்பதால் ஜோஷிபுவா பூஜையில் இருந்தார். ஸ்ரீ கோவிந்தராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஒரு மர ஆசனம் கொடுத்து அமரச் செய்தார். அவர் கானகாபூரில் வாங்கியிருந்த மரப்பாதுகைகளை கொண்டு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தில் அணிவித்துவிட்டு பாத பூஜை செய்தார். **"ஸ்வாமி, நான் உங்கள் பாதங்களையே எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். அதை ஒரு நொடி கூட நான் மறவாமல் இருக்க அருள் புரிய வேண்டும்**" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அதற்கு இசைவாக தலையசைத்தார். கோவிந்தராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"சங்கமத்தில் இருந்தது நீங்கள் தானா?"** என்று கேட்டவுடன், **"ஆமாம், நான்தான்"** என்று கூறிவிட்டு எழுந்து சென்று விட்டார்.

ஒருநாள் கோவிந்தராவுக்கு ஒரு கனவு வந்தது. அதில் ஸ்ரீக்ஷேத்ர கானகாபூர் கோவிலில் உள்ள ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் பாதுகைகள் இருக்கும் இடத்தில் ஒரு மரப்பாதுகைகள் இருந்தன. அதற்கு அருகில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அமர்ந்து கொண்டு அந்த பாதுகைகளை அணிந்து கொண்டார். அங்கு கூடியிருந்த பக்தர்களிடம், **"கர்ப்பகிரகத்தில் இருப்பது யார்?"** என்று

கேட்டதற்கு **"அவர் அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்"** என்று கூறியவுடன் அவருடைய கனவு கலைந்தது. இந்த கனவுக்குப் பின்னர் அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர்தான் என்பது அவருக்கு உறுதியானது. அவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அத்யந்த பக்தராக இருந்தார்.

5. அக்கல்கோட்டின் மஹாராஜாவான ஸ்ரீ மாலோஜிராவ் ராஜே போஸ்லே முதலில் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் பக்தராகத்தான் இருந்தார். அவர் கானகாபூரில் நடைபெறும் அனைத்து விழாக்களிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்வார். குருப்ரதிபாடாவின் போது மூன்று நாட்களுக்கு அங்கு தங்கிவிட்டு, பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்த பின்புதான் அக்கல்கோட் திரும்புவார். அவருக்கு ஒருநாள், **"நான் உன்னுடைய ஊரிலேயே இருக்கும் போது நீ எதற்காக கானகாபூர் வரவேண்டும்?"** என்று கேட்பது போல ஒரு கனவு தோன்றியது. அன்றிலிருந்து மஹாராஜா அக்கல்கோட்டிலியே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்து வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதுகைகளை தன் பூஜை அறையில் வைத்து, ஸ்ரீ குரு நரசிம்ம சரஸ்வதியின் பாதுகைகளுக்கு அத்தர் பூசுவது போலவே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதுகைகளுக்கும் அத்தர் பூசி வழிபடலானார். குருப்ரதிபாடாவை அக்கல்கோட்டிலேயே கொண்டாடத் துவங்கினார். விழா கொண்டாட்டத்திற்காக வருடத்திற்கு ரூபாய் 150/- ஐ தன் கஜானாவிலிருந்து அளித்தார்.

6. ஒரு பிராமணன் மிகுந்த வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டு வந்தார். அவர் நரசோபவாடி சென்று தன் வயிற்று வலி குணமானால் ஸ்ரீ குருவுக்கு ஒரு ரூபாய் 25 காசுகள் கொடுத்து பேடாக்கள் வாங்கி படைப்பதாக வேண்டிக் கொண்டார். ஸ்ரீ குருவின் கருணையால் அவருக்கு வயிற்று வலி குணமானது. ஆனால் அவர் தன் வேண்டுதலை முற்றிலுமாக மறந்து விட்டார். அவர் பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஒரு பணி நிமித்தமாக அக்கல்கோட் வந்திருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"ஏ! மாதர்சோத், என்னுடைய பேடாக்கள் எங்கே?"** என்று கேட்டு அவற்றை பெற்றுக் கொண்டார்.

7. ஒரு பிராமணர் பங்கு சந்தையில் பெரும் லாபம் ஈட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவருக்கு குழந்தை பாக்கியம் இல்லை. அவர் தன் குடும்பத்துடன் கானாகபூர் சென்று தனக்கு குழந்தை வரம் கிடைத்தால் ஆயிரம் பேருக்கு அன்னதானம் அளிப்பதாகப் பிரார்த்தனை செய்து

கொண்டார். ஸ்ரீ குருவின் கருணையினால் அவருக்கு மகன் பிறந்தான். ஆனால் பங்குச்சந்தை சரிவால் அவர் பெரும் நஷ்டத்தைச் சந்தித்தார். அதில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் உயிரிழந்தார். அவருடைய மனைவிக்கு ஸ்ரீ குருவுக்கு செய்துகொண்ட பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே என்ற வருத்தம் மிகுதியாக இருந்தது. சிலர் அவளிடம் கானகாபூருக்குச் சென்று ஸ்ரீ குருவுக்கு சேவைகள் செய்யுமாறு அறிவுரை கூறினர். அவளும் அவ்வாறே செய்து கொண்டிருந்தபோது, அக்கல்கோட்டிற்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு உணவளித்தால் உன் பிரார்த்தனை நிறைவேறிவிடும் என்ற கனவு தோன்றியது. உடனே அவள் அக்கல்கோட் கிளம்பிச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னர் மிகுந்த தயக்கத்துடன் நின்றிருந்தாள். அவளிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"எனக்கு உணவு ஏற்பாடு செய்"** என்று கூறினார். அவள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அற்புதமான உணவுகளை தயார் செய்து பரிமாறினாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வயிறு முட்ட ரசித்து உண்டுவிட்டு ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டே, **"ஆயிரம் பேருக்கு உணவளித்த பலன் இப்போது கிடைத்துவிட்டது"** என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

8. அப்பா சாஹெப் சபனீஸ் என்கிறவர் புனேவைச் சேர்ந்தவர். அவரும் அவருடைய மனைவியும் துர்தேவதைகளின் தொந்தரவினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் கானகாபூருக்குச் சென்று ஸ்ரீ குருவுக்கு சேவைகள் செய்தால் இந்த தொந்தரவிலிருந்து தப்பிக்கலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு அங்கு செல்வதற்காக புனேவிலிருந்து தங்கள் பயணத்தைத் துவங்கினர். வழியில் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு, தங்கள் பயணத்தைத் தொடர அனுமதி கேட்டனர். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தாமே அவர்களுடைய பிரச்னையை சரிசெய்வதாகக் கூறி, **"நீங்கள் கானகாபூர் செல்ல வேண்டாம்"** என்று கூறிவிட்டு உடனடியாக அவர்களுடைய பிரச்சனையை சரி செய்து அருள் புரிந்தார்.

9. கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள ஹவேரியில் பாளப்பா என்கிற அடியவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். அவர் அக்கல்கோட்டுக்கு வருவதற்கு முன் கானகாபூர் சென்று ஸ்ரீகுருவுக்கு சேவைகள் செய்வார். அப்படி ஒரு சமயம் கானகாபூர் சென்றிருந்த போது, **"அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீகுருவின் தரிசனம் பெற்றுக்கொள்"** என்றொரு ஆக்ஞை அவருக்கு தோன்றியது. உடனே அவர் அக்கல்கோட் கிளம்பிச் சென்று தன் மீதமுள்ள வாழ்நாள் முழுவதையும் அங்கேயே கழித்தார்.

10. வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பிராமணன் ஒருவர் நரசோபவாடி சென்று ஸ்ரீகுருவை பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு குரு சரித்திரத்திரத்தை பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஒரு நாள், **"நான் அக்கல்கோட்டில் மீண்டும் அவதரித்துள்ளேன். அங்கு சென்றால் உன் வயிற்று வலி குணமாகும்"** என்று ஸ்ரீகுரு அவருக்குள் கூறுவது கேட்டது. அவருடைய உடல்நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்ததால் அவர் குதிரையில் சவாரி செய்து தன் அக்கல்கோட் பயணத்தைத் துவங்கினார். அவர் சென்று கொண்டிருந்த போது தனக்கு வயிற்று வலி குணமடைந்தால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பேடாக்கள் வாங்கி சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டார். அவர் அக்கல்கோட் சென்றடைந்தவுடன் சோளப்பா வீட்டின் வழியாக குதிரையில் சென்று கொண்டிருந்தார். சோளப்பா வீட்டு வாயிலை கடந்த போது அந்த பிராமணன் சவாரி செய்த குதிரை அந்த இடத்தை விட்டு நகராமல் தகராறு செய்தது. எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அது நகர மறுத்தது. அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பா வீட்டில் ஒரு கட்டிலில் படுத்தவாறு நடப்பவைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் அந்த பிராமணரிடம், **"மாதர் சோத்! என்னுடைய பேடாக்களை மறந்துவிட்டாயா?"** என்று கேட்டார். உடனே அந்த பிராமணர் சென்று பேடாக்களை வாங்கி வந்தவுடன் அந்த குதிரை நகரத் தொடங்கியது. பின்னர் அந்த பிராமணர் தன் வயிற்று வலி குணமடைய ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அவ்வாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்த போதே தரையில் படுத்து உருண்டார். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த பிராமணரிடம், **"வா! இங்கே. எவ்வளவு நாட்களாக நீ வயிற்று வலியில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"என்னுடைய பதிமூன்றாவது வயதிலிருந்து... ஸ்வாமி, தயவுகூர்ந்து என் மீது கருணை காட்டுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவரை தன்னருகில் வருமாறு அழைத்து அவருடைய வயிற்றில் ஒரு திருவுருவச் சிலையினால் தொட்டார். என்ன அற்புதம்! அந்த பிராமணரின் வயிற்று வலி முற்றிலுமாக குணமடைந்தது. அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் பிராமணர்கள் அனைவருக்கும் போஜனம் அளித்துவிட்டு, சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு தன் வீடு திரும்பினார்.

11. தொழு நோயாளி ஒருவன் தன்னுடைய நோய் குணமாக வேண்டி பிரார்த்தனைகள் செய்து கொண்டு கானகாபூரிலேயே தங்கியிருந்தான். அவனுக்கு

அக்கல்கோட் செல்லவேண்டும் என்கிற உள்ளுணர்வு தோன்றியது. அவன் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பல நாட்களுக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனால் வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, என்னால் இந்த வலியை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. சாவு இந்த வலியை குணமாக்குமென்றால் அதை நடைபெறச் செய்யுங்கள்"**, என்று கெஞ்சினான். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"மலத்தை எடுத்து உன் உடம்பு முழுவதும் பூசிக் கொள்"** என்று கூறினார். என்ன வினோதமான பரிகாரம்! எதைப்பற்றியும் யோசிக்காமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அவர் கூறியபடியே செய்வதாகக் கூறிவிட்டு அவர் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். உடனே அவனுக்கு மற்றவர்களுடைய மலத்தை பூசிக்கொள்வதற்கு பதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடையதையே பூசிக் கொள்ளலாமே என்கிற எண்ணம் தோன்றியது. அவருடைய மலத்தை எந்தவித தயக்கமும் இன்றி உடல் முழுவதும் பூசிக் கொண்டான். சில மணி நேரங்களுக்குப் பின்னர் அவனுடைய உடலை கழுவியவுடன் அவனுடைய புண்கள் மீதெல்லாம் தோல் மூடியிருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆணையை மறுவார்த்தை பேசாமல் நிறைவேற்றியவுடன் அவனுடைய உடல் தெய்வீகம் நிறைந்த பொன் மேனியானது. சில நாட்களுக்குப் பின்னர் அவன் தன்னுடைய வீட்டுக்குச் சென்று, தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

12. வாயி என்கிற க்ஷேத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிராமணர் கானகாபூரில் சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தபோது அக்கல்கோட் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு அங்கு வந்தடைந்தார். ஒரு நாள் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டு தன்னை ஒருவர் ஏமாற்றியதை பற்றிக் கூறினார். **"சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு வாயி பிராமணர் தன் அனுஷ்டானங்களை நிறைவு செய்தவுடன் ஸ்ரீ தத்தரின் பெயரில் அன்னதானம் செய்வதாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் பணமில்லாத காரணத்தால் என்னிடம் 25/- ரூபாய் கடனாகக் கேட்டார். தனக்கு ஓரிரு நாட்களில் பணம் வர வேண்டியிருப்பதாகவும், அப்போது தந்து விடுவதாகவும் கூறினார். நானும் என்னிடமிருந்த மொத்த பணத்தையும் அவரிடம் அளித்துவிட்டேன். அவர் அதை எடுத்துக் கொண்டு தலைமறைவாகிவிட்டார். ஸ்வாமி அந்த பணத்தை நான் உங்களுக்குத்தான் அளித்தேன். அவை உங்களுக்காக செலவு செய்யப்பட்டிருக்குமா?"** என்று கூறி முடித்தவுடன் அங்கு கூடியிருந்த கூட்டத்தில் யாரோ ஒருவரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சுட்டிக் காட்டினார். என்ன ஆச்சரியம்! அது அந்த மோசக்காரப் பிராமணன்! அவரை கையும்களவுமாக பிடித்து விசாரித்தபோது தன் குற்றத்தை ஒத்துக்கொண்டார்.

ஆனால் அவரிடம் பணம் ஏதுமில்லாததால் அவரிடமிருந்த வேலைப்பாடுகள் செய்பட்ட தொப்பி, ஒரு புனிதநூல், ஸ்ரீ குரு சரித்திரம் மற்றும் நாசிக்கில் இருந்து கொண்டுவந்திருந்த புனித நீர் ஆகியவற்றை பெற்றுக் கொண்டு கணக்கை முடித்தனர். பின்னர் அந்த பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **"எனக்கு உங்களுடைய ஆசீர்வாதம் சிறிதளவு இருந்தது. அவற்றை மீண்டும் பெற என்ன வழி என்று கூறவேண்டும்"** என்று கேட்டுக் கொண்டான். **"எனக்கு அதெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது. நீ வந்த வழியே போய்விடு"** என்று கூறியவுடன் அவன் சென்று விட்டான்.

அதேபோல் தெம்பே ஸ்வாமிகள் என்று அழைக்கப்படும் ஸ்ரீ வாசுதேவானந்த சரஸ்வதி ஸ்வாமிகளும் தன் பக்தர்கள் பலருக்கும் அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதி மீண்டும் அவதரித்திருப்பதாகக் கூறி அவர்களை அங்கு தரிசனம் செய்து கொள்ளுமாறு அனுப்பி வைத்தார்.

இவ்வாறு பல அற்புதமான லீலைகள் மூலம் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியின் பக்தர்கள் பலரை அக்கல்கோட்டிற்கு இழுத்து வந்து தான் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்பதை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நிரூபித்தார். அதேபோல், கானகாபூர் மற்றும் நரசோபவாடி ஆகிய இடங்களில் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனைகளை அக்கல்கோட்டில் நினைவூட்டி நிறைவேற்றச் செய்தார். ரூபங்கள் வேறாக இருப்பினும் ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் வெவ்வேறல்ல என்பதை இந்நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 48

போருக்கு தயார் படுத்துதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட் வந்தடைந்த பின்னர் சோளப்பா மகராஜின் வீட்டில் தங்குவதையே வழக்கமாக கொண்டிருந்தாலும் சில சமயங்களில் மற்றவர்களின் வீடுகளிலும் சில நாட்கள் தங்குவதுண்டு. அப்படி ஒரு சமயம் அக்கல்கோட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சிந்தோபந்த்

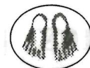
டோலின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வினோதமான ஒரு விளையாட்டு விளையாடினார்.

அவர் கிராமத்தின் எல்லைக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் ஆமணக்கு மரத்தின் கிளையைக் கொண்டு வந்து அதை சிறு சிறு துண்டுகளாக உள்ளங்கை அளவுக்கு வெட்டுவார். அதில் வெறுமையாக உள்ள உட்பகுதிகளில் மண்ணைக் கொண்டு நிரப்புவார். இதே போல ஐந்து அல்லது ஆறு குச்சிகளை தயார் செய்து அவற்றை முக்கோணமாக அடுக்கி வைப்பார். இது போருக்கு தயார் நிலையில் இருக்கும் துப்பாக்கி ஏந்திய போர் வீரனைப் போன்ற தோற்றத்தில் இருக்கும். இவ்வாறு இதே பாணியில் பல வரிசைகள் அடிக்கி வைத்திருப்பார். இவை ஆயுதங்கள் அல்லது பீரங்கியைப் போல தோற்றமளிக்கும். கட்டிய மரத்துண்டுகளை மீண்டும் வரிசையாக அடுக்கி வைப்பார்.

இதே போன்று வினோதமான இந்த விளையாட்டை ஆறு மாதங்களுக்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் என்ன செய்கிறார் என்பதை யாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. யாராவது ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம், **“என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”** என்று கேட்டால், **“போருக்குத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்”** என்று கூறுவார். அந்த பதிலை எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கி.பி. *1857-1858* இல் இந்தியாவில் வடக்கு பகுதியில் நானா சாஹேப் என்கிற சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து ஒரு போராட்டம் நடத்தினார் (சிப்பாய் கலகம்). இந்த போராட்டம் பல நாட்களுக்கு நீடித்தது. இது இந்தியாவில் பல பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியது. இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி நடைபெறப் போகிறது என்பதை குறிப்பால் உணர்த்தவே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இந்த லீலையை நிகழ்த்திக் காட்டினார் என்று பக்தர்கள் பின்னாட்களில் புரிந்து கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சர்வ வல்லமை மற்றும் முற்றும் உணர்ந்த தன்மையை எண்ணி அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர்.

இதே போல இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்றது. லக்ஷ்மி என்ற பெயருடைய ஒரு பீரங்கி ஒன்று இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எப்போதும் அந்த பீரங்கிக்குள் (குண்டு வெடிக்கப்படும் இடம்) தன் தலையை செலுத்திக் கொண்டு விட்டு பின்னர் தன் தலையை வெளியே எடுப்பார். அவர் இதே போன்று பல நாட்களுக்குச் செய்து கொண்டிருந்தார். அதையும் எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

பின்னர், முன்பு நடைபெற்ற போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களைப் பற்றி ஆங்கிலேயர்கள் விசாரணை செய்தனர். அதில் பங்கு பெற்றவர்கள் தங்கள் தலையை பீரங்கிக்குள் வைக்க வேண்டும், அவர்களை சுட்டுக் கொன்று விடுவார்கள். இதைத்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் முன்பே செய்து காட்டினார் என்பதை அனைவரும் புரிந்து கொண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தனர். இந்த லீலைகள் நடைபெற்ற பின்னர் எவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அவருடைய நடவடிக்கைகள் பற்றி விசாரிப்பதை நிறுத்திவிட்டனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 49

விஷ்ணுபுவா பிரம்மச்சாரியின் அகந்தையை அழித்தல்

பம்பாயைச் சேர்ந்த விஷ்ணுபுவா பிரம்மச்சாரி ஹரிகதை சொல்வதிலும் ப்ரவசனங்கள் செய்வதிலும் வல்லவர் , மஹாஞானி. அவர் உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கை இல்லாதவர். அக்கல்கோட் மஹாராஜாவான மாலோஜிராவ் மன்னருக்கு வேதாந்தங்கள் பற்றி விவாதங்கள் செய்வதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அவர் ராம்பாவ் சிஞ்சினிக்கர், கோபால சாஸ்த்ரி ஹர்திகர் போன்றோரை நல்ல சம்பளம் கொடுத்து பணியில் அமர்த்தி அவர்களை தியானேஸ்வரி, அம்ருதானுபவம் போன்ற நூல்களை வாசிக்கச் செய்வார். எப்போதும் வேதாந்த விவாதங்களும் நடைபெறும். விஷ்ணுபுவா பிரம்மச்சாரியின் புகழைக் கேள்விப்பட்டு அவரை தன் அரசவைக்கு வரவழைத்து வேதாந்தங்கள் பற்றி விவாதிக்க வேண்டும் என்று மன்னர் விருப்பப்பட்டார்.

பெரும் முயற்சிக்குப் பின்னர் விஷ்ணுபுவா மூன்று பார்சிகளை தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு அக்கல்கோட் மாளிகை வந்தடைந்து பல சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் முன்னிலையில் நீண்ட நேரம் சொற்பொழிவாற்றினார். இறுதியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"எப்படி பிரம்மத்துடன் ஐக்கியம் ஆவது சாத்தியம்?"** என்று கேள்வி எழுப்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருக்கு

எதுவும் பதிலளிக்கவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஏதும் அறியாதவர் என்றும் சில மாயாஜாலங்களால் புகழடைந்துவிட்டார் என்றும் புவா எண்ணிக்கொண்டார். தானே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை விட மெத்த படித்தவன் என்கிற அகந்தையுடன் அந்த பார்சி நண்பர்களுடன் தன் வீடு வந்து சேர்ந்தார். அன்றிரவு உறங்கிக் கொண்டிருந்த போது ஆயிரம் தேள்கள் அவரை கொட்டுவது போன்ற கனவு கண்டார். உறக்கத்தில் **"இறந்துவிட்டேன்! இறந்துவிட்டேன்!"** என்று கூச்சலிட்டார். அப்போது அவருக்கருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த பார்சி நண்பர்கள் அவரை எழுப்பி என்ன நடந்தது என்று விசாரித்தனர். தன் சுயநினைவுக்கு வந்த புவா தான் மகராஜை தவறாக எண்ணியதன் பலனாகத்தான் இவ்வாறு நடைபெற்றது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

அடுத்த நாள் காலையில் தன் பார்சி நண்பர்களுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் வேதாந்த சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவதற்காகச் சென்றார். அப்போதும், **"எப்படி பிரம்மத்துடன் ஐக்கியம் ஆவது சாத்தியம்? அது எந்த வழி அல்லது முயற்சியால் சாத்தியமாகும்?"** என்று கேள்வி எழுப்பினார். உடனே மகராஜ், **"ஏ முட்டாளே! நீ வேதாந்தத்தை பற்றி பேசுகிறாய் ஆனால் ஒரு தேள் உன் கனவில் கொட்டியதற்கே பயத்தில் அழுது கொண்டே கதறுகிறாய்! நீ வெறும் வார்த்தைக்குத்தான் ஞானி. பிரம்மத்துடன் ஐக்கியம் ஆவதென்ன அவ்வளவு சுலபமா? வேதாந்தத்தை பேசிப் பேசி நீ என்ன யோகி ஆகிவிட்டாயா? படித்த முட்டாளே! நீ ஆன்மிகப் பேச்சாளன் ஆகிவிட்டாய். கிளம்பு நீ வந்த வழியே செல்!"** என்று கூறினார். புவாவுக்கு மிகுந்த அவமானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர் தன் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு மகாபுருஷர் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை **"அவதாரி"** என்கிற பெயருடன் அழைத்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 50

பாபா சபனீசுக்கு மாணிக் பிரபுவுடன் சேர்ந்து தரிசனம் அளித்தல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட் வந்தடைவதற்கு முன்னால் ஹம்னாபாத் என்னும் இடத்திற்குச் சென்றார். அங்குதான் ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு மஹராஜ் வாழ்ந்து வந்தார். ஸ்ரீ மாணிக் பிரபுவும் ஸ்ரீ தத்தாத்திரேய அவதாரிதான். அக்கல்கோட்டைச் சேர்ந்த ராஜமான்ய ராஜஸ்ரீ பாபா சபனீஸ் ஸ்ரீ மாணிக் பிரபுவின் பக்தர். பாபா சபனீஸ் தன் மனைவி இறந்த சோகத்தில் இருந்தமையால், அவர் எப்போதும் ஸ்ரீ பிரபுவின் தரிசனத்துக்குச் செல்வார். அவர் ஸ்ரீ பிரபுவை தரிசனம் செய்ய சென்றபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் இரண்டு மகான்கள் இருந்தனர்.

அன்று ஸ்ரீ மாணிக் பிரபு அவரை சைகை செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை வணங்குமாறு கூறியதை பாபா சபனீஸால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உடனே பிரபு, **“இன்றுமுதல் ஸ்வாமி மஹாராஜ்தான் உன் குரு. அவருடைய தரிசனத்தை பெற்றுக் கொள்”** என்று தெளிவாகக் கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரையும் அவருடன் இருந்த இருவரையும் பாபா வணங்கினார். ஸ்வாமி மஹராஜ் அவருடைய மன ஓட்டங்கள் பலவற்றை கூறி அவரை மிகவும் கெட்ட வார்த்தையால் கடிந்து கொண்டார். **“நீ ஒரு கொலைகாரன்! அக்கல்கோட்டுக்கு செல். நானும் அங்கு வருவேன்”** என்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் ஊரின் பெயரைக் கூறியதைக் கேட்டவுடன், அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பாபா சபனீஸுடைய தாய் மிகவும் கவலைக்கிடமான நிலையில் சாகும் தருவாயில் இருந்தாள். அவரை இந்த நேரத்தில் தன்னை விட்டு செல்ல வேண்டாம் என்று அவள் கெஞ்சிய போதும், அவர் அதை பொருட்படுத்தாமல் இங்கு வந்திருந்தார். இதைக் கண்டித்துதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு கடுமையாகப் பேசினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு அவதாரம் என்பதை பாபா சபனீஸ் முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டார். பாபா அக்கல்கோட் வந்த சில நாட்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் அங்கு வந்தடைந்தார். ஆனால் அவருடன் இருந்த இரண்டு தெய்வீக புருஷர்கள் அப்போது அவருடன் இல்லை. ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயர் பிரம்மா,விஷ்ணு மற்றும் சிவனின் ஐக்கிய அவதாரம் என்பதை நாம் நன்கறிவோம். ஆகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் அவதாரம் என்றே புகழடைந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 51

அரண்மையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி..

1. எலி

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் இஷ்டம்போல் சுற்றித் திரிவார். தான் இஷ்டப்படும் வீட்டுக்குள் சென்று உணவருந்துவார். அப்படி ஒருநாள் சுற்றிக்கொண்டே அரண்மனைக்குள் நுழைந்தார். மகாராஜா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அன்போடு அழைத்து உபசரித்தார். அவர்கள் இருவரும் அரண்மனையின் பூஜை அறைக்கு முன்னால் உள்ள ஊஞ்சலில் அமர்ந்து கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது எலி ஒன்று பூஜை அறைக்குள் நுழைந்தது. அங்கு அப்பா சலாபா பூஜைக்கு தேவையான சந்தனத்தை அரைத்துக் கொண்டிருந்தார். எலி தினமும் பூஜை அறைக்குள் நுழைந்து விளக்கு திரியை தின்றுவிடும். இது அப்பா சலாபாவுக்கு மிகுந்த கோபத்தை ஏற்படுத்தும். எலியைக் கண்டவுடன் சந்தனக் கட்டையால் அடித்தார், அது உடனே இறந்து விட்டது. அதை வெளியே போடுவதற்காக அதன் வாலைப் பிடித்து தூக்கிக் கொண்டு சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த எலியை தன்னிடம் கொடுக்குமாறு கூறினார். மஹராஜ் அதை வாங்கி ஊஞ்சலில் கம்பிக்கு உள்ளும் வெளியேயும் போட்டெடுத்தார். உடனே அதற்கு உயிர் வந்தது. அதை தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, **"போ!"** என்று கூறியவுடன் அவர் கையிலிருந்து துள்ளி குதித்து தன் வலைக்குள் சென்றது. இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மன்னர், அனைத்து ஜீவராசிகள் மீதும் கருணை செலுத்தும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய சக்தியை எண்ணி மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தார்.

2. தங்கப் பெட்டி

ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அரசவையில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது ஒரு அரச வேலையாளின் கையில் தங்கத்திலான கிராம்பு,ஏலக்காய் போன்ற மசாலாக்கள் வைக்கும் பெட்டி இருப்பதைக் கண்டார். மஹராஜ் அதைப் பிடுங்கினார். அருகே தரையில் ஒரு பெரிய கிணறு இருந்தது. மன்னரைப் பார்த்து, **"நான் இதை அந்த கிணற்றுக்குள் போட்டுவிடலாமா?"** என்று கேட்டார். மன்னர் தன் கைகளை கட்டிக்கொண்டு பவ்வியமாக நின்று கொண்டு, **"இந்த தங்கப் பெட்டி உங்களுடையது. நீங்கள்**

என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்" என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அதை கிணற்றுக்குள் வீசி எறிந்தார். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் மிகவும் வருத்தமடைந்தனர். ஆனால் இதைப் பற்றி மன்னர் துளியும் கவலைப் படவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஏதாவது காரணம் இருக்கும் என்பதை மன்னர் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

அன்றிரவு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அரண்மனையிலேயே தங்கியிருந்தார். அடுத்த நாள் காலையில் ராஜசபையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கு வந்த மன்னரிடம், தனக்கு ஒரு வாளியும் கயிறும் வேண்டும் என்று கேட்டார். அவை கிணற்றுக்குள் இடப்பட்டது. வாளியை வெளியே எடுத்த போது அதில் தங்கப் பெட்டியும் சேர்ந்து வந்தது. அதைத் திறந்து பார்த்தபோது அதிலிருந்த ஏலக்காய்,கிராம்பு போன்ற மசாலாப் பொருட்கள் காய்ந்த நிலையிலேயே இருந்தன. அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கி நின்றனர். இந்த நிகழ்ச்சியை ஏன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நிகழ்த்தினார். அங்கிருந்தவர்கள் யவருக்கேனும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது சந்தேகம் இருந்திருக்குமோ?! அவருடைய செயல்களுக்கு நம்மால் அர்த்தம் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்ன?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

